

εὐχαριστῶ) Ἐλπίδα τοῦ Μέλλοντος (καλῶς ἐλπίδας, ἡ ἔλπις) Μυροβόλον Χαρομήνην (βεβαίως, ἡ ἐγγραφή ἀπόρου λογίζεται ὡς ἐσπαθῶμα) Ἀρχιεπίσκοπον Γερμανόν (ἀν θέλῃς στείλει μου τὸ νὰ τὸ διαβάσω, ἀλλὰ νὰ τὸ δημοσιεύσω, διχ.) Ἰακὼν τῶν Σοφῶν, Ἀγαθάμι (κατενοουσιασμένον με τὸ διπλοῦν φιλανθρωπίας Κυριακῆς, μα καὶ ποίος δὲν εἶνε;) Ποιητὴν τοῦ Ἀπείρου, Χιονισμένον Λάσος (ἔστειλα) Τοῖζέλλι (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις) Φιλοπόριδα Σμυρναϊοπούλαν (ἐλπίζω ὅτι θὰ τὸ κατορθώσης ἀργότερα) Πάσχουσαν Ἑλλάδα (εὐχόμενοι ἐπιτυχίας) Μορδάου (εἰς τὸ προσεγές) Αἰγυπτιακὸν Φόινικα (ὁ κ. Φαίδων δὲν εἶπεν, ὅτι ἔλοι οἱ πνευματικῶν εἰνε ἀπατεῶνες, εἶνε καὶ θύματα ὅσον διὰ μερικὸς ἐπιστήμονας ποῦ καταγι- νονται εἰς τὸν πνευματισμόν, τὸ κάμνον διὰ νὰ ἰδοῦν τί συμβαίνει, ἀλλὰ τίποτε ἀπερρυσκὸν δὲν βεβαιώνουν) Σοφίαν Γ. Σ. (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐσπαθῶμα) Ἀρχιεπίσκοπον Λα (ἔχει καλῶς) Ἐνδοξον Ἑλληνα (ἔστειλα) Ναυαρχὸν τῶν Ἀσιακῶν (εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις καὶ ἐλπίζω) Μακεδονοῦσαν (σ' ἐνθυμοῦμαι πολὺ καλὰ δὲν ἐλάμβανες τότε τὸ φύλλον εἰς τὸ Ἀρσάκειον;) Μαγεμένο Ἀκρογαλί, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 14 Μαΐου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεγές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Ἡ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωμι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι πωλεῖται ἐν τῇ Γραφίᾳ μας εἰς φανέλους, ὅν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

Αἱ λύσεις δεκταὶ: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 27 Μαΐου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 6 Ἰουνίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 20 Ἰουνίου.

224. Δελφικός.

Σὲ ρῆμα κοινῆ πρῆσις Κ' ἐπίρρημα σιμόνιον Κ' ἀπὸ τὰ χρόνια τὰ παλιὰ Πόλι γνωστὴ δηλονότι.

Ἐστὼ ἐπὶ τοῦ Ἐνασίου Ἀγάλματος

225. Συλλαβόγραφος.

Σύνθετον κοινὸν θὰ λάβῃς Καὶ Αἰγύπτιον θεόν, Καὶ χωρὶς νὰ καταλάβῃς Ἰγγὸν θάχῃς ὀρυκτόν.

Ἐστὼ ἐπὶ τοῦ Σταλακίτου

226. Στοιχειόγραφος.

Εἶνε φέρι ποῦ τὸ τῶς, Μὰ ὁ λαίμας ἐάν τοῦ λειψῇ, Ἐνα πᾶγμα στρογγυλό, Μ' εὐκολία θὰ προκύβῃ.

Ἐστὼ ἐπὶ τοῦ Θυμᾶρι τοῦ Βράχου

227. Διπλοῦς Ἀναγραμματισμός.

Ταραττεῖ ἀρχαῖος βασιλεὺς Ἀπλῶς τὰ γράμματά του Κι' ἀμέσως γίνεται ψυχρός, Παγώνων τὰ αἵματά του... Καὶ πάλιν τῶν γραμμάτων του Τὴν τάξιν μεταβάλλει Καὶ τότε οἱ στρατιῶταί του Τὸν βάζουν... εἰς τὸ κεφάλι.

Ἐστὼ ἐπὶ τοῦ Πιστῆ-Πατρῆς

228. Διπλὴ Ἀεροστιχίς.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν μικρὸν ζῶον, τὰ δὲ δευτέρα πρῶσιον.

- 1, Θεὸς τοῦ γάμου. 2, Γυνὴ διάσημος τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. 3, Μία τῶν Μοιρῶν. 4, Μία τῶν Νηρηίδων.

Ἐστὼ ἐπὶ τοῦ Βασιλέως τῆς Νυκτός

229-231. Κερνομένη καὶ ἀντεστραμμένα ὀνόματα πλόου.

- 1.—Τις ὁ γράφῃ τὰς λέξεις ταύτας;
- 2.—Τὸ αἷμα, λέγουσιν, νερὸ δὲν γίνεται.
- 3.—Αὐτὴ ἡ ἀτραπὶς ἀγεί εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους.

Ἐστὼ ἐπὶ τοῦ Ἐλευθερίου Ἑλλήνου

232-234. Ἀστειὰ Παροράματα.

- 1.—Ἀφορία βάλτου σφῆς.
- 2.—Ὁ μωρὸς εἶνε μέρος τοῦ πώματος.
- 3.—Τὸ πῶμα εἶνε μέρος τῆς αἰκίας.

Ἐστὼ ἐπὶ τοῦ Ἑλλήνου Ναυτοκαπιδος

235. Συλλαβικός Ρόμβος.

- * = Φωνῆν.
- * * * = Ἀρχ. ὄνομα ρωτικοῦ ποταμοῦ.
- * * * * = Ἐπιθετ. σχετικὴν μὲ τὴν ἀμαρ- [τιαν]
- * * * = Ρῆμα εἰς μί.
- * = Κατάληξις ῥηματικῶν.

Κάθε ἀστερίσκος τοῦ σχήματος ἀντιπροσωπεύει μίαν συλλαβὴν.

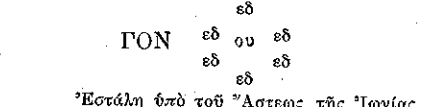
Ἐστὼ ἐπὶ τοῦ Προβατητοῦ

236. Ἑλληνοσύμφωνον.

η-ειειαι-ια-οα-α-οιοα

Ἐστὼ ἐπὶ τῆς Κόρης τῶν Ὀνειρῶν

237. Γεῖφος.

Ἐστὼ ἐπὶ τοῦ Ἀστειῶς τῆς Ἰονίας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλον 16

150. Κερασσοῦς (κίρας, οὔς).—151. Ψυχὴ (ψι, χι).—152. Βέλος-ἔλος.

153. Α Α-ΓΗ-ΜΑ Δ, Χ; χοροδῆ, δίχτυ, χιθὼν, διδαχῆ, δι-μάζω.—159. Ἀι-ήτης, Ἀρήτης, Κρήτης, Κράτης, κράτος, κρότος, κότος, κύτος, ἔκτος.—160. ΚΑΙΒΗ-ΑΚΑΡΙ (Κρασσοῦς, Αἴκος, Ἰοῦκος, Βίβριτος, Ἡβιδανός).—161. Περφισμένης χροὶ γελωτοῦ ὡσεὶ ἄλλ.—162. Ἡ Ἑλίη ὑπέβηεν ὄρατα (εἰ ἐλ ἐν ι-ὕπ' ἤρξεν ὄρατα).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἰοὶ δημοσιεύοντες Μικρὰς Ἀγγελίας, παραπέμπονται εἰς τὴν σχετικὴν Δήλωσιν, σελὶς 199 στήλη α', ἐν τῇ Ἀλληλογραφίᾳ.]

Υπερήφανο Ἑλληνοπούλο, συγγραφέτηρα δι' ὠρασιῶτατην Σουηδικὴν Γυμναστικὴν. Γραβάτα, Ζιζάνιον, Παζουλιζιμὲ σὰς ἀρέσαι; ε; ;—Γλυκογάμμα. (H, 262)

Παῦ ἀνταλλαγὴν δελταρίων ἔνεκα τοῦ προσεγοῦ; ἀνὰ τὴν Εὐρώπην ταξείδιον μου. Ἐνχαριστῶ δλοῦ; ὅσοι μοι ἀπέστειλαν.—Jean Papadopoulos de Smyrne.

Μαρία, Ἰουλία, ἐντελῶς περιττὴ ἡ ἀνάμιξις μου εἰς τὸν νέον κύκλον. Τέτοια τιμὴ!—Μιμόζα. (H, 264)

Καταδικάζω Αἰγύπτιον Πολύγλα εἰς δέκα φράγκων πρόστιμον καὶ καθαίρεσιν ἀξιώματος, διότι εὐφραίεισ προτῆς λωποδυ- τρίας βασιλοπάιδος δὲν ἀλυτόδρασε αὐτὴν!...—Ἰδανικότης, βασίλισσα κράτους ἀνοικτο- κάρδων. (H, 265)

Ἀστρον Εἰρήνης, ἦλθε, εἶδες κ' ἐκ τοῦ Ἰαχαραπλαστείου τ' Ἀθηναίου διω- χθεὶς ἀπῆλθε; Ἰαχαραπλαστείου! Ἐούσου, Βε- ρουτιανέ!—Ἀραμπία Σόδα, ἀρχίατρος κρά- τους ἀνοικτοκάρδων. (H, 266)

Λυκεῖδ'! Μουσικὴ φόβγῃ! Βασιλεῦ—στρατηγέ! Ἥρωα! Συγγραφεὶ Ὀμη- ροῦ! χαίρει! Θία ἡμῶν φιρτυνοῦστικω- τᾶτῃ! Εὐφύσταται καὶ ἐπιτυχεῖς πάντοτε, Λυκεῖδ' εἰ ἐπινοήσεις σου! Μπράβο! λοι- πὸν ἀναμένω!

Φιλόπατρις Ἑλληνοπούλα (H, 267)

Ζητῶ ἀνταλλαγὴν εἰκονογρ. δελταρίων μετὰ Χιόνι τοῦ Ταγγέτου, Αἰγυπτίαν Βασι- λούπαιδα, Ἐύγην τῆς Μάνας, Διακριθείσα Ἀρ- σοκαϊάδα, Μιμόζαν.—Ζιζάνιον Πύργου, Πύρ- γος (Ἡλείας). (H, 268)

Ἐνχαριστῶ ψηφιστὰς με, ἰδίᾳ φίλατων Ἐγγον τῆς Ἐλευθερίας, —πρῶην Ὑπέρ Διαπλάσεως, Θερασύβουλος Ἀυτόνο- μος. (H, 269)

Ἰδανικότης, Γαῖα! Συνελήθη βασιλοῦσας καὶ κατεδικάσθη! Μπίζζζ! Σεῖς δὲ λά- βετε τὰ μέτρα σας.—Μενεξεδένο Ὀνειρο. (H, 270)

Καταγγέλω αἰγυπτίαν βασιλοῦσιν ἐπί... τρίτη λωποδυσία ἐντὸς τράμ! Δια- τάσσαι! Ἀστὴρ Εἰρήνης (ὑπουργὸς Δικαιο- σύνης) ἐκδώσαι ἐγκατὰ συλλήψεως.—Χιακός Οὐρανός. (H, 271)

Προτείνω ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν μετ' ὅλων τῶν ἐν Χίω συνδρομητῶν καὶ συνδρομητριῶν τῆς «Διαπλάσεως» παρακα- λουμένων νὰ σημειώσουν ἐπὶ τοῦ τετ. ἀδίου τῶν ὀνομα καὶ ἀληθῆ διευθύνειν τῶν. Παρα- καλεῖται πρῶην Λέκτορα Ἀνακοινώσεως δη- λῶσαι, ἐὰν εὐδρεστήται νέον τοῦ ψευδῶνου- μον.—Εἰκοστή Πέμπτη Μαρίου. (H, 272)

Χιώτες!! Παμφέρι ἀναδείξαιτε νικητὴν Συνδουκῶν Πανελληνίου Αἰγυπτια- κῆς Ἐνώσεως, καὶ μετὰ αὐτὸν τοὺς δύο ὑποψηφίους Χιωτῶς

ΕΙΚΟΣΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΜΑΡΤΙΟΥ ΠΑΣΧΟΥΣΑΝ ΕΛΛΑΔΑ

Δὲν πιστευόμενα εὐρεθῆ Χιωτόπουλο νάρ- νηθῆ τὴν ψῆφον τοῦ στοῦς δύο ὑποψηφίους πατριώτας του. (H, 273)

Πρὸς ἐπεξηγησὴν τῶν προῶρων ἴσως προ- σλογικῶν ἀγγελιῶν τοῦ προπαρελθόν- τος φύλλον καὶ ἵνα σαφῆ ἴδωσιν οἱ φίλοι συνά- δελφοὶ λάθωσιν, ἐπισημῶς πάντες σχεδὸν οἱ συνδρομηταὶ τῆς Αἰγύπτου καὶ Σουδᾶν καθιστώμεν γνωστὴν τὴν ἴδυσιν τῆς ΠΑ- ΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΗΣ ΕΝΩ- ΣΕΩΣ ἡτις δι' ἰδικοῦ τῆς συνδουκῆς, ἀντι- προσωπεύοντες τὰς κυριώτερας πόλεις τῆς Αἰγύπτου καὶ τιμητικῶς διὰ θέσεών τινων, τινὰς τῆς Ἐλευθερίας καὶ Δούλης Ἑλλάδος, θὰ διεκδικήσῃ ἐν τῇ ἐφετεινῇ δημοψηφί- σματι τὴν νίκην. Πεποιθότες εἰς τὴν εὐγέ- νειαν τῶν ἀπανταχοῦ Ἑλληνοπαίδων, ἐλπίζομεν ὅτι οὗτοι μήμονες τῶν μεγάλων ὑπε- ρεισῶν θ; μεγάλο τῆς Αἰγύπτου ἄνδρας παρε- σχον τῷ ἔθνε, καὶ δὴ ὁ μέγας ἐθνικὸς εὐερ- γέτης Ἀδέρωφ, ὁδνιως καὶ μετακομιδῆ λει- ψάνων κατ' αὐτὰς ἐτελεῖτο, δὲν θέλωσι πα- ρίδῃ τὴν παράκλησιν μας, ἀλλὰ σὺσσωμοὶ ψηφίζοντες τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς παρὰ τὸν Γηραιὸν Νεῖλον Ἑλληνίδος νεολαίας, καὶ ἀναδεικνύοντες αὐτοὺς νικητὰς, θ' ἀποδεί- ξωσι τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα ὑφ' ὧν ἐμφο- ροῦνται.

Ἰδόμενα κατὰ πόσον δὲν θὰ διαψευθῶσιν αἱ ἐλπίδες μας!

ΟΙ ΑΙΓΥΠΤΙΟΙ ΥΠΟΨΗΦΙΟΙ (H, 274)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΛΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ
Συνιστώμενον ἐπὶ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν χόραν ἡμῶν ὑπὲρ παιδῶν καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΑΙΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ		ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ	
Ἐσωτερικῶς:		Ἐξωτερικῶς:		Ἐσωτερικῶ ἠερ. 20. Ἐξωτερικῶ φρ. χρ. 0,20	
Ετησία... φρ. 8,—	Ἐξάμηνος... > 4,50	Ετησία φρ. χρ. 10,—	Ἐξάμηνος > 5,50	Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον ἠερ. 25 (φρ. 0,25).	
Τρίμηνος... > 2,50		Τρίμηνος > 3,—		ΓΡΑΦΕΙΟΝ. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ	
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.				Ὁδὸς Ἐνδραίων ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάνειον	
Περίοδος Β'.—Τόμος 15ος		Ἐν Ἀθῆναις, 24 Μαΐου 1908		Ἔτος 30όν.—Ἀρθ. 26	

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΕΚΚΛΗΜΜΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Διὰ τοῦτο μετὰ μεγάλης ἐκπλήξεως, καὶ τινῶν διαμαρτυριῶν ἀκόμη, εἶδαν τὸν Δημήτριον Νικολέφ νὰ ἐπιστρέφῃ ἐλεύθερος εἰς τὴν κατοικίαν του.

Ἄλλ' ἡ τρομερὰ εἰδήσις ἐφθασεν ἐπιτέλους καὶ μέχρι αὐτῆς τῆς οἰκίας. Τῶρα ἡ Ἴλκα ἤξευρεν ὅτι ὁ πατὴρ τῆς εὕρισκετο ὑπὸ τὸ βάρος τῶσφ φοβεραῶς κατηγορίας. Ὁ ἀδελ- φός τῆς Ἰωάννης εἶχε φθάσῃ πρὸ ὀλίγου, καὶ Ὀλλίδων αὐ- τῆν μετὰ δακρύων εἰς τὰς ἀγ- κάλας του, ἐνῶ ἐξεχειλίσαν ἡ ἀγανάκτησις του, τῇ διηγῆθῃ ὅλα ὅσα συνέβησαν εἰς τὸ Πα- νεπιστήμιον τοῦ Δόρπατ...

Ὁ πατέρας μας εἶνε ἄθωτος! ἐφῶναξε! καὶ ὁ ἄθλιος ἐκεῖνος Κάρλ θὰ μοῦ τὸ πλη- ρῶση ἀκριβὰ...

Ναί, εἶνε ἄθωτος! ἀπε- κρήθη ἡ Ἴλκα ὑποῦσα ὑπερη- φάνως τὴν κεφαλήν, καὶ ποῖος θὰ ἐτολμοῦσε, καὶ ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς του ἀκόμη, νὰ τὸν πι- στεύσῃ ἔνοχον;

Εἶνε ὀλως περιττὸν νὰ προσ- θέσωμεν ὅτι αὐτὴ ἦτο καὶ ἡ γνώμη τῶν οἰκογενειακῶν φί- λων τοῦ Δημητρίου Νικολέφ, τοῦ ἱατροῦ Χαμίν καὶ τοῦ προ- ξένου Δελαπόρτ, οἱ ἐποῖτοι ἐ- σπευσαν ἐκεῖ εὐθὺς ἄμα ἔμα- θαν ὅτι ὁ καθιγῆτης προσε- κλήθη ὑπὸ τοῦ ἀνακριτοῦ τῆς Ρίγας.

Ἡ παρουσία των, οἱ ἐν- θαρρυντικοὶ των λόγοι, αἱ δια- βεβαιώσεις των, ἔχυσαν βάλ- σαμον εἰς τὸν πόνον τοῦ νέου καὶ τῆς ἀδελφῆς του. Ἀλλὰ μετὰ μεγάλου κόπου τοὺς ἄ-

πέτρεψαν νὰ μεταβοῦν πρὸς συνάντησιν τοῦ πατρὸς των εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἀ- νακριτοῦ.

— Ὁχι, τοῖς εἶπεν ὁ ἱατρός Χαμίν, μείνατε ἐδῶ μαζί μας. Καλλίτερα νὰ περιμένετε. Ὁ Νικολέφ θὰ ἐπιστρέψῃ ἐντελῶς ἱκανοποιημένος; μετὰ τὴν κεφα- λὴν ὑψηλὰ.

— Τί τὸν ὠρελεῖ λοιπόν, εἶπεν ἡ Ἴλκα, ἀν ὑπῆρξεν εἰς ὄλην του τὴν ζωὴν τίμιος, ἀφοῦ ἤμποροῦν ἀκόμη νὰ τῷ ἀποδίδουν τόσον ἀτίμους κατηγορίας;

— Τὸν ὠρελεῖ, ἀνεκράξεν ὁ Ἰωάν- νης, διότι αὐτὸ εἶνε ἡ ἰσχυροτέρα ὑπε- ρασπισίς του!

— Ναί, πατεὶ μου, ἀπεκρίθη ὁ ἱα- τρός, καὶ ὁ ἴδιος ὁ Δημήτριος ἀν τ' ὀμολογούσε, θὰ τοῦ ἔλεγα: «Εἴσαι τρε- λός! δὲν σὲ πιστεύω!»

Ἴδου μὲ ποίως διαθέσεις καὶ με- τοίαν περὶ αὐτοῦ ἰδέαν ἐπανεῦρεν ὁ Δημήτριος Νικολέφ τοὺς οἰκείους του, τὸν ἱατρὸν Χαμίν, τὸν κ. Δελαπόρτ καὶ μερικὸς ἄλλους φίλους ἐλθόντας πρὸς ἐπίσκεψίν του. Ἀλλὰ τὰ πάθη ἦσαν ὑπερεξηγημένα καὶ καθ' ὅδον εἶχεν ἀκούσῃ πολλοὺς δυσμενεῖς λόγους, ἐκτοξευομένους ἐναν- τίων του...

Ὁ υἱὸς του καὶ ἡ κόρη του τὸν ἐθλίψαν εἰς τὰς ἀγκάλας των. Κ' ἐκεῖνος τοὺς ἐκάλυψε διὰ τῆς φιλημάτων. Τῶρα ἤξευρε διὰ τὸ ἰωάννης του ἐσπευσε νὰ ἐπανέλθῃ ἀπὸ τὸ Δόρπατ, ἀφοῦ ὑβρίσθη δημοσίᾳ ὑπὸ τοῦ Κάρλ Γιολάουζεν, ἐνώπιον τῶν συνα- δέλφων του, ὡς υἱὸς δολοφόνου!...

Ὁ ἱατρός Χαμίν, ὁ πρόξενος, οἱ φίλοι του, ἔθλιψαν τὴν χεῖρα τοῦ Νικολέφ. Διεμαρτυρήθησαν διὰ τῶν λόγων των, διὰ τῶν ἐκ- δηλώσεων τῆς φιλίας των, ἐναν- τίων τῆς κατηγορίας... Οὐδέ- ποτε ἀμφέβαλαν αὐτοὶ περὶ τῆς ἀθωότητος του!... Καὶ ποτέ, ὅτι καὶ ἀν συνέδρινε, δὲν θὰ μετέβαλλαν γνώμη περὶ τοῦ φίλου των, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐδεί- κνουν τὴν εἰλικρινεστέρην ἐκτί- μησιν καὶ ἀγάπην.

Ἐπειτα, εἰς τὴν αἴθουσαν ἐ- κεινην ὅπου ἦσαν συνηθροισμέ- νοι, ἐνῶ πλήθῃ ἀνθρώπων κα- κοβούλων, ἐχθρικῶς διακειμένων, περιεφέροντο ἔξωθεν τῆς οἰκίας, ὁ Δημήτριος Νικολέφ ἠγαγκάσθη νὰ διηγῆθῃ ὅσα συνέβησαν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἀνακριτοῦ, παραπο

«Σταθῆτε, ἄθλιοι! ἐφῶναξεν ὁ Βλαδιμηρος...»

νούμενος δια την προκατάληψιν του ταγματάρχου Βέρντερ, και εξαίρων την αξιοπρεπή και μετριοπαθή στάσιν του δικαστοῦ Κέρστορφ. Τὰ εἶπεν ὅλα αὐτὰ ἐν συντόμῳ και ἐπιτροχάδῳ, ὡς ἀνθρώπος ἀπαξιῶν και δυσφορῶν νὰ ἐμμεῖναι εἰς τοιοῦτου εἴδους λεπτομερείας.

Ἐνόησαν ὅτι ὁ καθηγητῆς εἶχεν ἀνάγκη νὰναπαυθῆ, νὰ μεινῆ μόνος, ἴσως μάλιστα νὰ ζητήσῃ ἐν τῇ ἐργασίᾳ τὴν λήθην τῶν τρομερῶν ἐκείνων δοκιμασιῶν, και μετ' ὀλίγον οἱ φίλοι του τὸν ἀπεγαιρέτησαν.

Ὁ Ἰωάννης ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Ἰλκας μετὰ τῆς ἀδελφῆς του, και ὁ Δημήτριος Νικολέφ εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον του.

Καθ' ὁδόν, ὁ κ. Δελαπόρτ εἶπε πρὸς τὸ ἱατρὸν :

—Τὰ πνεύματα εἶνε ἐξερεθισμένα, φίλε μου, και ὅσον ἀθῶος και ἄν εἶνε ὁ Νικολέφ, ἀνάγκη πᾶσα νὰνακαλυφθῆ ὁ ἀληθὴς ἔνοχος, εἰδεμὴ οἱ ἔχθροί του δὲν θὰ παύσουν νὰ τὸν καταδιώκουν.

—Κ' ἐγὼ τὸ φοβοῦμαι πολὺ, ἀπεκρίθη ὁ ἱατρὸς. Ποτέ μου δὲν ἐπόθησα τόσον νὰ συλληφθῆ ἕνας κακοῦργος, ὅσον αὐτὴν τὴν φορᾶν!... Τὸν φόνον τοῦ Πῶς θὰ τὸν ἐκμεταλλευθοῦν ἀσφαλῶς οἱ Γιοχάουζεν, εἶδες δὲ ὅτι ὁ Κάρλ δὲν ἐπερίμενε κὰν νὰποδειχθῆ ἢ ἐνοχή, διὰ νὰ τιτλοφορήσῃ τὸν Ἰωάννην υἱὸν δολοφόνου!...

—Δι' αὐτὸ φοβοῦμαι, ὑπέλαθεν ὁ κ. Δελαπόρτ, μήπως δὲν θὰ τελειώσῃ ἔτσι ἢ ὑπόθεσις μεταξὺ τοῦ Κάρλ και αὐτοῦ... Τὸν ξεύρετε τὸν Γιάννη!... Θὰ θελήσῃ βεβαίως νὰ ἐκδικηθῆ, ἐκδικούμενος τὸν πατέρα του...

—Ὀχι, ὄχι, ἀπήντησεν ὁ ἱατρὸς, δὲν πρέπει νὰ διαπράξῃ τοιαύτην ἀνοησίαν, ὅπως εἶνε σήμερον τὰ πράγματα!... Ἄ, τὸ καταραμένο ἐκεῖνο ταξεῖδι!... Γιατὶ τὸ ἔκαμεν ὁ Δημήτριος; πῶς τοῦ ἦλθεν ἢ ἰδέα νὰ τὴν κάμῃ;

Τοῦτο ἀκριβῶς ἠρώτων τὰ τέκνα και οἱ φίλοι τοῦ Νικολέφ, ἐπειδὴ ὁ καθηγητῆς οὐδεμίαν περὶ τοῦ ταξιδίου του ἐξήγησιν εἶχε δώσει.

Πρέπει νὰ σημειώσωμεν μάλιστα, ὅτι διηγούμενος τὰ τῆς ἀνακρίσεως του, ἀπέφυγε νὰ θίξῃ τὸ κεφάλαιον τοῦτο, ἀποσιωπήσας και τὸ ὅτι ὁ ἀνακριτῆς εἶπε μείνειν ἐρωτῶν περὶ τῶν αἰτίων τοῦ ταξιδίου του, και τὸ ὅτι αὐτὸς ἠρνήθη νὰ τὰ φανερώσῃ. Ἡ ἐπίμονος αὕτη σιωπὴ τοῦ Νικολέφ ἤμποροῦσε δικαίως νὰ φανῆ τὸ ὀλιγώτερον παράδοξος. Ἄλλ' ἴσως ἀργότερα θὰ ἐξηγητῶ. Οἱ λόγοι διὰ τοῦς ὁποίους εἶχεν ἀπουσίασῃ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας δὲν ἤμποροῦσε νὰ μὴν εἶνε σοβαροὶ και τίμιοι, ὅπως και οἱ λόγοι διὰ τοῦς ὁποίους ἐπέμεινε σιωπῶν.

Και ὁμῶς, ἀρῶν εἶναι τὸσον ἀπίστευτον και ἀπαράδεκτον ὅτι ἀνθρώπος

τῆς θέσεώς του και τῆς ἀνατροφῆς του ἦτο ἱκανὸς νὰ διαπράξῃ ἐκεῖνο τὸ ἐγκλήμα, ἠδύνατο βεβαίως με μίαν του λέξιν νὰ φοπλίσῃ τὴν ἀνάκρισιν, νὰ καταρρίψῃ τὴν κατηγορίαν, —και τὴν λέξιν αὐτὴν ἐπέμεινε νὰ μὴ τὴν προφέρῃ!

Ἐν τούτοις ἡ ἐξαψὶς ἢ προκληθεῖσα ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ὁ Νικολέφ, μετὰ τὴν ἀνάκρισίν του, εἶχεν ἀρεθῆ ἐλεύθερος, ἐπετείετο. Ἡ οἰκογένεια Γιοχάουζεν, οἱ περὶ αὐτὴν, ἢ ἀριστοκρατία ἐν γένει, καθὼς και ἡ μεσαία τάξις, ὅπου ἐπλεόναζαν οἱ Γερμανοί, ἐξεφράζοντο δυσμενέστατα. Κατηγοροῦν ἀπροκαλύπτως τὸν διοικητὴν Γόρκον και τὸν συνταγματάρχη Ραγκεντφ ὡς μεροληπιότητας ὑπερ τοῦ καθηγητοῦ, μόνον ἐπειδὴ ἦτο Σλαῦς. Οἱσδῆποτε ἄλλος, ἔλεγαν, ὑπὸ τὸ βάρος τοιαύτης κατηγορίας, θὰ εἶχεν ῥῆθ ἐγκλεισθῆ εἰς τὰς φυλακάς τοῦ φρουρίου.

Διατί λοιπὸν δὲν τὸν μετεχειρίζοντο ὡς κοινὸν κακοῦργον; Διατί τὸν εθεώρουν ἄξιον τοιαύτης διακρίσεως; Δὲν ἠγγείροντο ἐναντίον του ἀπλαῖ μόνον ὑπόνοιαι ἀλλὰ βεβαιότητες? ὅταν δὲ ἡ δικαιοσύνη τὸν ἄφινεν οὕτω ἐλεύθερον, ἤμποροῦσε κάλλιστα νὰ δραπετεύσῃ, νὰ φυγοδικήσῃ, νὰ δικασθῆ ἐρήμῳ. Τί θὰ ὠφελοῦσε τότε και ἄν κατεδικάζετο;... Ἄλλως τε και ἢ πονηρὴ, ἢ ὅποια τὸν ἐπερίμενε, ἦτο σχετικῶς ἐλαφροτάτη, ἀφοῦ ἡ κεφαλικὴ παινὴ διὰ τὰ κοινὰ ἐγκλήματα εἰς τὴν Ρωσσίαν εἶχε πρὸ πολλοῦ καταργηθῆ. Θὰ ἐξωρίζετο ἀπλῶς εἰς τ' ἀλατωρυχεῖα τῆς Σιβηρίας, ὁ δολοφόνος ὁ ἄξιος θανάτου!...

Τοιαῦτα ἐλέγοντο εἰς τὰς πλουσίας συνοικίας τῆς πόλεως, ὅπου ἐπεκράτει τὸ γερμανικὸν στοιχεῖον. Ἡ οἰκογένεια Γιοχάουζεν προπάντων ἐμαίνετο ἐναντίον τοῦ Δημητρίου Νικολέφ, ἐναντίον τοῦ δολοφόνου τοῦ δυστυχοῦς ἐκείνου Πῶς και, κατὰ βάθος, πολὺ περισσότερο ἀκόμη, ἐναντίον τοῦ ἀπλοῦ καθηγητοῦ ὁ ὁποῖος ἐτόλμα νὰ ἐμφανίζετο: ὡς ἀντίπαλος τοῦ ἰσχυροῦ τραπεζίτου!

— Προφανῶς, ἔλεγεν ὁ κ. Φράγκ Γιοχάουζεν, ὁ Νικολέφ δὲν ἤξευρεν ὅτι θὰ συνεταξιδεύει μετὸν Πῶς, οὔτε ὅτι ὁ Πῶς θὰ ἔφερε μαζί του τόσα χρήματα. Δὲν ἄργησε ὅμως νὰ τὸ μάθῃ, και, μετὰ τὸ πάθημα τῆς ἀμάξης, ὅταν ἐπρότεινε νὰ διανυκτερεύσουν εἰς τὸ κλητεῖον τοῦ Σπασμένου Σταυροῦ, εἶχε συλλάβῃ τὸ σχέδιον νὰ ληστεύσῃ τὸν ὑπηρετὴν μας, και διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν κλοπὴν, δὲν ὀπισθοχώρησεν οὔτε πρὸ τῆς δολοφονίας... Ἐὰν δὲν θέλλῃ νὰ φανερώσῃ τὰ αἰτία, τὰ ὅποια τὸν ἔκαμαν νὰπουσίασῃ ἐκ Ρίγας, ἄς μᾶς εἶπῃ τουλάχιστον διὰ ποῖον λόγον ἐφυγεν ἀπὸ τὸ κλητεῖον τόσον πρῶτ, πρὶν νὰ φέξῃ, και διατί δὲν ἐπερίμενε τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ὁδοῦ... Ἄς μᾶς εἶπῃ ἐπιτέλους

ποῦ ἐπήγγε, ποῦ ἐπέρασε τὰς τρεῖς ἡμέρας τῆς ἀπουσίας του!... Ἀλλὰ δὲν θὰ τὸ πῇ!... Θὰ ἦτο ὡς νὰ ὠμολόγῃ τὸ ἐγκλήμα του, διότι, φεύγων τόσον βιαστικᾶ και κρύπτων μάλιστα ἐπιμόμως τὸ πρόσωπόν του, ἐπήγγαινε βεβαίως νὰ ἐξασφαλίσῃ κάπου τὰ χρήματα ποῦ ἐκλήψεν ἀπὸ τὸ θυμὰ του!

Ὡς πρὸς τὴν ἀνάγκην, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ εὑρέθῃ ὁ Δημήτριος Νικολέφ διὰ νὰ διαπράξῃ αὐτὴν τὴν κλοπὴν, ὁ τραπεζίτης δὲν ἐδίσταζε νὰποφαίνεται οὕτω:

— Ἡ οἰκονομικὴ θέσις τοῦ καθηγητοῦ ἦτο ἀπελπιστικὴ. Εἶχεν ἀναλάβῃ ὑποχρεώσεις, τὰς ὁποίας δὲν εἶχε τὸν τρόπον νὰ ἐκπληρώσῃ... Μετὰ τρεῖς ἐβδομάδας θὰ ἔλγη γραμματίον του ἐκ δεκαοκτὼ χιλιάδων ρουβλίων, τὸ ὁποῖον ἔχω εἰς χεῖράς μου, εἶμαι δὲ βέβαιος ὅτι οὔτε εἶχε τοιοῦτον ποσόν, οὔτε ἤμποροῦσε νὰ τὸ οἰκονομήσῃ... Ἐκτὸς τούτου ἤξευρεν ὅτι εἶχε μάτην θὰ μοῦ ἐζήτη ἀνανέωσιν τοῦ γραμματίου... θὰ τῷ ἠρόνυμον ἀμειλίτως!

Ὁ Φράγκ Γιοχάουζεν ἀνευρίσκετο ὀδυκλῆρος ἐδῶ, ἀσπλαγχνος, μοχθηρὸς, ἐκδικητικὸς. Ἐνοεῖται ὅτι οἱ λόγοι του αὐτοὶ διεδόθησαν, οὕτω δὲ ὁ Ἰωάννης, ἢ Ἰλκα και οἱ φίλοι τοῦ Νικολέφ ἐμᾶθαν ποία ἦτο ἡ θέσις του ἀπέναντι τοῦ τραπεζίτου. Ἄλλως τε ὁ καθηγητῆς δὲν τοῖς ἀπέκρυπτε τώρα ὅτι εἶχεν ἀναλάβῃ ὡς τίμιος ἀνθρώπος και καλὸς υἱὸς, τὰ χρεῖα τοῦ πατρός του. Καὶ ὁμῶς προσετίθετο διὰ τούτου ἀκόμη μίαν θανάσιμος ἀγωνίαν, εἰς τὰς τόσας ἄλλας!

Ἐν τούτοις, εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνεμιγνύετο και ἢ πολιτικὴ, ὁ στρατηγὸς Γόρκος ἐνοοῦσε νὰ ἐνεργήσῃ μετ' ἀκρας συνέσεως. Μολοντότι ἡ κοινὴ γνώμη τὸ ἀπήτει, δὲν εθεώρησεν ἀκόμη ἀναγκαῖον νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν σύλληψιν τοῦ καθηγητοῦ, ἐπέτρεψεν ὁμῶς τὴν κατ' οἶκον ἔρευαν.

Μεταβάντες εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Δημητρίου Νικολέφ, τὴν 18 Ἀπριλίου, ὁ ἀνακριτῆς Κέρστορφ, ὁ ταγματάρχης Βέρντερ και ὁ ἐνωμοτάρχης Ἔκ, ἐνήργησαν τὴν ἔρευαν ταύτην, ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ καθηγητοῦ, ὁ ὁποῖος ἀπηξίωσε νὰ διαμαρτυρηθῆ και μάλιστα διηκολόλυε τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐξευσείας εἰς τὸ ἔργον των, ἀποκρινόμενος μετὰ περιφρονητικῆς ψυχρότητος εἰς τὰς ἐρωτήσεις των.

Ἡρεῖνησαν τὸ γραφεῖον του και τὰ ἐρμαρία του, ἐξήτασαν τὰ χειρόγραφα του, τὴν ἀλληλογραφίαν του, τὸ βιβλίον των ἐξόδων του. Ἐβεβαίωθσαν δὲ ὅτι ὁ κ. Γιοχάουζεν δὲν ἐψεύδετο λέγων, ὅτι ὁ καθηγητῆς δὲν εἶχε περιουσίαν. Ἐζῆ διὰ τοῦ προϊόντος τῶν ἰδιαίτερων του παραδόσεων, ἐνοεῖται δὲ ὅτι κατόπιν τῶν τελευταίων γεγονότων, και τὸ εἰσῆδημα τοῦτο θὰ τῷ ἐλειπε...

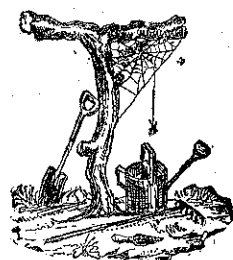
Ἡ κατ' οἶκον ἔρευαν δὲν ἀπέφερε τίποτε σχετικὸν μετὴν διαπραχθεῖσαν ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ, κατὰ τοὺς συμπερασμούς τῶν ἀδελφῶν Γιοχάουζεν, κλοπήν. Ἀλλὰ και πῶς ἦτο δυνατόν νὰποφέρῃ, ἀφοῦ κατὰ τὴν γνώμην πάλιν τοῦ τραπεζίτου, ὁ Νικολέφ εἶχε προφθάσῃ νὰ κρύψῃ ἀσφαλῶς τὰ χρήματα ἐκεῖνα, εἰς τὸ ἀγνωστον μέρος ὅπου μετέβη τὴν ἐπαύριον τοῦ ἐγκλήματος;

Ὡς πρὸς τὰ χαρτονομίσματα τῶν ὁποίων ὁ τραπεζίτης εἶχε κρατήσῃ τοὺς ἀριθμούς, ὁ κ. Κέρστορφ συνεφώνει μαζί του ὅτι δὲν θὰ ἐχρησιμοποιοῦντο, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, εἰμὴ ὅταν ὁ κλέπτης, οἱσδῆποτε και ἂν ἦτο—ἐλέγεν ὁ ἀνακριτῆς, — θὰ ἔκρινεν ὅτι ἤμποροῦσε νὰ τὸ κάμῃ ἀκινδύνως. Ἐπομένως δὲν θὰ ἐτίθεντο εἰς κυκλοφορίαν, πιθανώτατα, πρὸ τῆς παρελεύσεως χρόνου κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἤττον μακροῦ.

Ἐν τῷ μεταξὺ, οἱ φίλοι τοῦ Δημητρίου Νικολέφ ἐφρόντιζαν νὰ μανθάνουν τί ἐλέγετο, ὄχι μόνον εἰς τὴν Ρίγαν ἀλλὰ και εἰς τὰς ἐπαρχίας, ὅπου ἢ ὑπόθεσις εἶχε προξενήσῃ μεγάλην αἰσθησίαν. Ἐξευραν ὅτι γενικῶς ἢ κοινὴ γνώμη ἦτο ἐναντίον τοῦ καθηγητοῦ, και ὅτι τὸ γερμανικὸν ἴδιον κόμμα ἐσκόπευε νὰ πείσῃ τὴν κυβέρνησιν διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν σύλληψιν και τὴν παραπομπὴν του εἰς δίκην.

(Ἐπειτα συνέχεται) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΟΙ ΔΥΟ ΣΚΟΠΕΛΟΙ

Ἀγαπητοὶ μου, Ἄς ἡμέρας αὐτάς, ἐξ αἰτίας τοῦ Διαγωνισμοῦ τῶν διδακτικῶν βιβλίων, εἰς τὸν ὁποῖον, λέγεται, κατήλθον και μαλλιαροί, ἀγωνιζόμενοι νὰ εἰσαγάγουν τὰ κορακίστικα των εἰς τὰ σχολεῖα, —αὐτὸ ἰσχυρίζεται τοῦλάχιστον ὁ καθηγητῆς κ. Μιστριώτης, ἐκ τῶν κριτῶν τοῦ Διαγωνισμοῦ, ἀπειλῶν μάλιστα ὅτι θὰ κάμῃ και συλλαλητήριον, —τὸ γλωσσικὸν ζήτημα ἔλαβε πάλιν ὅζιν χαρακτήρα. Αἱ ἐφημερίδες τὸ συζητοῦν, ὁ κ. Χατζιδάκης, ὁ σοφὸς γλωσσολόγος, δημοσιεύει ἀρθρα ἐπὶ ἄρθρων, οἱ ψυχαραῖοι, οἱ χυδαῖοι, οἱ μαλλιαροὶ — ὅπως θέλετε — κεραυνοβολοῦνται πανταχόθεν, ὁ Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας προσκαλεῖ εἰς ἀπολογία και ἐπιτιμᾶ καθηγητᾶς και ἀνωτέρους ὑπαλλήλους ὡς *μαλλιαροῦσαν*, και ὅλος ὁ κόσμος ἐδῶ—πέρα... *γλωσσαλεγεῖ*.

Ἡ ἠχώ τῶν σφοδρῶν και ἀτελευτή-

των αὐτῶν ἐρίδων ἀδύνατον νὰ μὴ ἐφθασεν εἰς τὴν ἀκοήν σας, και ἀδύνατον νὰ μὴ ἐσκέφθητε και σεῖς, ὡς ὄντα λογικᾶ και σκεπτόμενα, ποῖοι ἐκ τῶν κυρίως ἀντιπάλων ἔχουν δίκαιον, οἱ ἀρχαῖοι (ἢ κασιδιाराῖοι, ὅπως ὠνομάσθησαν προχθές διὰ τὴν ἀκραν ἀντίθεσιν, ἢ οἱ χυδαῖοι, οἱ πρὸ πολλοῦ ὠνομαζόμενοι μαλλιαροί; ἴσως μάλιστα δὲν εἶνε ἢ πρῶτη φορὰ ποῦ σὰς ἦλθεν ἡ ἀπορία, εἰς ποῖον ἀπὸ τὰ δύο κόμματα πρέπει νὰ καταταχθῆτε και σεῖς;

Θέλετε λοιπὸν νὰ σὰς δώσω μίαν συμβουλήν; **Νὰ μὴ καταταχθῆτε ποτε εἰς κανένα γλωσσικὸν κόμμα!** Αὐτὸ κάμνουν ὅλοι οἱ φρόνιμοι ἀνθρώποι ποῦ ἀποτελοῦν και τὴν πλειονοψηφίαν. Διότι βλέπουν καθαρά ὅτι οὔτε οἱ ἀρχαῖοι, οὔτε οἱ χυδαῖοι ἔχουν δίκαιον. Καὶ οἱ δύο εἶνε ὑπερβολικοὶ, ἀποκλειστικοί, σχολαστικοὶ και παράλογοι. Οἱ πρῶτοι θέλουν νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν ἀρχαίαν γλῶσσαν και νὰ γράφωμεν και τὰ κοινότερα κατὰ τὴν ἀρχαίαν γραμματικὴν: *λέγουσι, θὰ κάμωμεν, νὰ τρέχουν, θὰ γράψετε, νὰ λείπητε, νὰ ἐκδίδοι, θεαροῦντες ὡς ἐγκλημα ἐσχάτης προδοσίας τὸ νὰ μεταχειρισθῆ κανεὶς τοὺς συνηθεῖς τύπους: λέγουν, κάμουν, νὰ τρέχουν, θὰ γράψετε, νὰ λείπητε, νὰ ἐκδίδεται, κτλ.*

Οἱ δευτέροι πάλιν ἐνοοῦν νὰ λησμονήσωμεν ὀλωροδύδιλον τὴν ἀρχαίαν και νὰ γράφωμεν ἀποκλειστικῶς ὅπως ὁμιλεῖ και προφέρει ὁ ἐντελῶς ἀγράφματος λαὸς: *ἔγδοσι, χηῖμα, φωνήεντο, φιαριστώ, ἐρνή, κοιμώντουσανε, ζουγραφιά, Κεριακή, κτλ. κτλ.* και νὰ λέγωμεν *ραχοκοιμαλιά* ἀντὶ σπονδυλικῆς στήλης, *σκεπασία* ἀντὶ ἐκλειψιφύ, *ἀπανωσία* ἀντὶ ἐπιφάνεια, *ξεμαπίστροτος* ἀντὶ ἀχαλίνωτος κτλ.

Φαντασθῆτε τώρα ἂν εἶνε δυνατόν ποτε νὰ γίνῃ κανὲν ἀπὸ τὰ δύο ποῦ θέλουν αὐτοὶ οἱ κύριοι! Πῶς νὰ λησμονήσωμεν τὴν ἀρχαίαν, ἀφοῦ ἡ καθαρεύουσα αὕτη ποῦ μεταχειρίζομεθα ὅλοι μας και διδασκόμεθα εἰς τὰ σχολεῖα, εἶνε κατὰ τὸ ἥμισυ ἢ ἀρχαία; Και πῶς πάλιν νὰποκλείσωμεν ἐντελῶς ἀπὸ τὰ γραπτά μας τὰς λέξεις και τοὺς τύπους τῆς κοινῆς, τῆς καθημερινῆς ὁμιλίας, ποῦ τοὺς ἔχουμε πάντοτε εἰς τὰ χεῖλῃ μας, — *σπίτι, φιαμί, μίαννα, παιδί, ἀγά, κρασί*, — και ποῦ κατεβαίνου ἀθόρυμτα εἰς τὸ ἄκρον τῆς πένης μας, και νὰ προσέχωμεν νὰ γράφωμεν, παντοῦ και πάντοτε, *οικία, ἄρτος, μήτηρ, παῖς, ἀά, οἶνος*; Εἶνε ἀδύνατον! Ἡ γλῶσσά μας ἦτο, εἶνε και θὰ εἶνε κρᾶμα ἀρχαίας και νέας, δημοτικῆς και καθαρευούσης. Εἶνε *κοιμικὸν* ὅταν γράφωμεν ἕνα διήγημα π: χ: νὰ παραστήσωμεν ἕνα χωριατόπολο νὰ λέγῃ: *Ἀμήτηρ μου, δὸς μοι ὀλίγον πλακοῦντα!* — και εἶνε ἐπίσης γελοῖον, ὅταν γράφωμεν ἐν ἐπιστημονικὸν σύγγραμμα,

νὰ ὠνομάζωμεν τὴν ὠμοπλάτην *κοιτάλα!* Ποτέ, οὔτε εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ Ξενοφῶντος θὰ ἐπανέλθωμεν, ὅπως φρονοῦν οἱ ἀρχαῖοι, —διότι κάθε ἐποχὴ ἔχει τὴν γλῶσσαν τῆς και οὐδέποτε ἢ γλῶσσα *γυρίζει ὀπίσω*, —οὔτε ἢ γλῶσσα θὰ ἐπικρατήσῃ καθαρά, ἀμιγῆς, ὅπως ἀγωνίζονται ματαίως, νὰ τὸ κάμουν οἱ ψυχαραῖοι. Ἡ γλῶσσά μας, — ἢ σημερινὴ γλῶσσα, —τόσον ἢ γραφομένη ὅσον κ' ἢ ὁμιλουμένη ὑπὸ τῶν ἀνεπτυγμένων, εἶνε κρᾶμα και ἔχει δύο γραμματικὰς. Καὶ αὐτοὶ οἱ ποιηταί, —ἐκτὸς βέβαια τῶν μαλλιαρῶν, — οἱ ὁποῖοι κατὰ προτίμησιν γράφουν εἰς τὴν δημοτικὴν, δὲν διατάζουν νὰναμιγνύουν και τύπους τῆς ἀρχαίας. Ὁ μέγας Σολωμὸς, ὁ δημοτικιστῆς, κάπου γράφει:

*Δίνο ἔφαρμες τὸ φῶς σου,
Ὡς πὺδ ἐπέρασες γλυκά,
Ἄπ' τὰ σπλάχνα τῆς μητρὸς σου
Στοῦ πατρὸς τὴν ἀγκαλιά.*

Βλέπετε; πα τρὸς και μη τρὸς... Πῶ, πῶ, τί λάθος! θὰ ἐφῶναζαν οἱ μαλλιαροί.

Και ὁ Κάλβος πάλιν, ἐπίσης μέγας ποιητῆς, ποῦ ἔγραφεν εἰς καθαρεύουσαν, ἀνεμιγνύει συχνὰ και τοὺς τύπους τῆς δημοτικῆς. Κάπου λέγει:

*Ἡ λαμπὰς ἢ αἰώνιος
Σοῦ βαλεῖ τὴν ἡμέραν
Τὸς καρποῦς, —και τὰ δάκρυα
Τῆς νυκτὸς γίνονται
Εἰς ἐὸν κρῖτα!*

Σοῦ βρέχει! εἰς ἐὸς! Πῶ, πῶ! τί λάθος! θὰ ἐφῶναζαν οἱ ἀρχαῖοι.

Και ὁμῶς ἔτσι εἶνε! Ἡ γλῶσσα μας κρᾶμα, *μικτή*. Καὶ ὁποῖο ἐπιχειρήσῃ νὰ τὴν διαχωρῆσῃ εἰς δύο, διὰ νὰ παραδεχθῆ μόνον τὸ ἕνα τῆς μέρος, —εἴτε τὸ ἀρχαῖον, εἴτε τὸ νέον, — γίνε-ται ὑπερβολικὸς και παράλογος.

Εἰς τὰ δύο ἄκρα εἶνε δύο σκοπέλοι. Νὰ τοὺς ἀποφύγετε και τοὺς δύο και νὰ μείνετε εἰς τὴν μέσην. Ἄπλᾶ, καθαρά, ὅσον εἰμφορεῖτε, ἀλλὰ ὄχι μαλλιαρά, ἀλλὰ ὄχι και ξενοφώγεται. Γράφετε ὅπως ὁμιλεῖτε, χωρὶς πολλὰς ἐκζητήσεις, και διαβάξτε ὅσους γράφουν τὴν σημερινὴν μας γλῶσσαν, χωρὶς πρόληψιν και ἐκτὸς κόμματος. Αὕτη εἶνε ἡ συμβουλὴ μου. Κ' ἐγὼ αὐτὸ κάμνω. Λυποῦμαι δὲ πάρα πολὺ νὰ βλέπω παιδιὰ τῆς «Διαπλάσεως», — ὅπως μοῦ συμβαίνει καμμίαν φορᾶν, — φανατισμένα διὰ τὸ ἕνα μέρος ἢ διὰ τὸ ἄλλο. Προχθές ἔπεσε 'εὗ χέρια μου μία ἐπιστολὴ φίλου μας ἐντελῶς μαλλιαρῆ. Καὶ πάλιν κάπου-κάπου ἀπαρέμφατα, και κάτι ῥήματα και βλέπω εἰς τὰς Μικρὰς Ἀγγελίας κάτι ἀπαρέμφατα, και κάτι ῥήματα εἰς μί, και κάτι συνηθεῖς ἀρχαῖας, ποῦ εἶνε... μία χαρὰ και τρεῖς τρομάρες.

Μακρὰ ἀπὸ τοὺς σκοπέλους!
Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΥΡΙΑ ΠΑΣΤΑΚΡΕΜΑ ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

ΣΚΗΝΗ Θ'. (Τέλος)

Η ΚΥΡΙΑ ΠΑΣΤΑΚΡΕΜΑ, μελαγχολικώς:
— Έχετε δικη, κυρία μου... αλλά...
— Εγώ δὲν εἶμαι οὔτε μητέρα, οὔτε για-
γιά... Τι ξέρω ἐγὼ ἀπὸ παιδιά;

Η ΜΑΜΜΑ, συγκεινημένη, σφίγγουσα
τὴν χεῖρά της: — Αἱ μητέρες τῆς Ζα-
χαροπούλεως θὰ σὰς μάθουν.

Η ΚΥΡΙΑ ΠΑΣΤΑΚΡΕΜΑ, δείχνει τὰ παι-
διά: — Θὰ τοὺς ἐπιτρέπετε ὁμως... νὰ
μάγαπούν καὶ μὲνα λιγάκι;

Η ΜΑΜΜΑ, μειδιώσα: — Ὅχι, γιὰ
τὴν ἀγάπην πάρα πολύ... Μὴ ξεχνάτε,
καὶ σὺ καὶ τὰ παιδιά, ὅτι ὑστερ' ἀπὸ τὴν
'Αποκοχὴν, ἐρχεται ἡ Μεγάλὴ Σαρα-
κοστή... Ὅσο διὰ τὰς οικονομικὰς σας
δυσχερείας, μὴ στενοχωρηθεῖτε πιά. Θὰ
σὰς πληρώσουμε ὅτι σὰς χρεωστοῦν
αὐτὰ τάγαπητὰ παλῆσπαιδα... ὑπὸ τὴν
ὄρον ὁμως...

ΚΥΡΙΑ ΠΑΣΤΑΚΡΕΜΑ διακόπτουσα: —
ὦ, κυρία!...

ΑΓΓΕΛΙΚΟΥΛΑ, συγχρόνως: — ὦ,
μαμμά! τὰ εἶπαμε πιά... τὸ ὑποσχέ-
θηκαμε.

ΚΥΡΙΑ ΠΑΣΤΑΚΡΕΜΑ.— Καὶ διὰ νὰ εἶ-
σθε βεβαία ὅτι θὰ κρατήσω τὴν ὑπό-
σχεσί μου... μόνον τὴν Κυριακὴν θὰ κά-
μνω γλυκίσματα... Τίς ἄλλες ἡμέρες θὰ
πουλῶ τσουρέκια γιὰ τὸ γάλα, μπι-
σκότα Μαρί, πλάκες τσοκολάτα καὶ κα-
ραμέλες γιὰ τὸ βῆχα. Ἴσως μάλιστα
καὶ πάστες...

ΑΓΓΕΛΙΚΟΥΛΑ, με φρόνην: — Πά-
στες; ! !...

ΚΥΡΙΑ ΠΑΣΤΑΚΡΕΜΑ, μειδιώσα: — Μά-
λιστα... πάστες γιὰ τὴ σοῦπα!

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ: — ὦωωω ! !

Η ΜΑΜΜΑ: — Μπράβο ! !... Θὰ ἔχετε
τὴν πελατεῖαν ὅλων τῶν μαμμάδων τῆς
Ζαχαροπούλεως. (Πρὸς τὰ παιδιά, με
δοσιαν ἀδοτήρητα) — Ἐμπρός! Ἄρ-
μο τώρα, διαβολάκια ! !...

[Τὰ παιδιά ἀσπάζονται τὴν κυρίαν
Παστακρέμα, καὶ φεύγοντα, τραγω-
δοῦν ἐν χορῶ μαζί με τὸν Διου-
δάκην: Σὲν τῆς Πεντέλης τὸ νερὸ
Ποῦ πάει τὸ ρέμμα-ρέμμα,
Ζήτη ἡ κυρία Παστακρέμα !]

ΦΩΝΑΙ ΠΑΝΤΑΧΘΕΝ: — Ζήτηωωωω !

ΦΩΝΙΟΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς *Henriette Bezançon*]

Μία φορὰ κ' ἕναν καιρὸ — εἶνε ἀπὸ τότε πολλὰ-πολλὰ χρόνια — ὑπῆρχε
κοντὰ σὲ μιά μεγάλη πολιτεία, ἕνα μεγάλο καὶ λαμπρὸ παλάτι.

Στὸ παλάτι αὐτὸ κανένας δὲν μπορούσε νὰ ζυγώσῃ γιὰτὶ μονάχα ἕνας
δρόμος ἔβγαζε κει, καὶ τὸ δρόμο αὐτὸ τὸν ἐφύλαγαν, καθὲ τόσο διάστημα,
καμμιὰ δεκαριά θηρία καὶ τέρατα φοβερὰ καὶ τρομερά, ποῦ ὅσο προχω-
ροῦσε κανεὶς πρὸς τὸ παλάτι, τόσο ἐγίνονταν φοβερώτερα καὶ τρομερώτερα.

Πρῶτα-πρῶτα, ἀπέξω ἀπὸ τὴν πολιτεία, στὴν ἀρχὴ τοῦ δρόμου, ἐφύλαγε
ἕνα σκυλάκι. Θὰ μοῦ πῆτε: ἕνα σκυλάκι δὲν εἶνε οὔτε θηρίο οὔτε τέρας! Ναι,
ἀλλὰ ἐπειτα ἦταν ἕνας μανδρόσκυλος παρακάτω ἕνα λεοντάρι παρακάτω μιά
μαῦρη ἀρκουίδα ἀκόμη παρακάτω ἕνας δράκοντας καὶ ἀπὸ κει καὶ πέρα
δὲν ἔβλεπες πιά, γιὰτ' ἦταν πολὺ μακριά, παρὰ κατὰ πελώριους ὄγκους μαύ-
ρους, ποῦ βεβαία θὰ ἦταν καὶ αὐτοὶ τέρατα.

Κανεὶς δὲν ἐτόλμησε ποτὲ νὰ πάρῃ ἐκεῖνο τὸ δρόμο, γιὰτὶ πρῶτα-πρῶτα
ἔπρεπε νὰ σκοτώσῃ τὸ σκυλάκι. Ἴσως τὸ σκυλάκι θὰ τὸ ἐσκότωνε εὐκόλα.
'Αλλὰ τί θὰ τὸν ὠφελοῦσε, ἀφοῦ παρακάτω εἶχε νὰ πολεμήσῃ με τὸσα
ἄλλα θηρία;

Κοντὰ στὴν ἀρχὴ τοῦ δρόμου ἦταν κ' ἕνας λόφος. Κ' ἐκεῖ-ἐπάνω ἀνέ-
βριαν σὺνὰ οἱ κάτοικοι τῆς πολιτείας, γιὰ νὰ βλέπουν ἀπὸ μακριά καὶ νὰ
θανυμάζον τὸ βασιλεῖο παλάτι, ποῦ ἔλαμπε ὄλο ἀπὸ χρυσάφι καὶ πολύ-
τιμα πετράδια.

(Ἐπειτα συνέχισα)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΔΙΑ ΝΑ ΓΙΝῆ ΑΝΘΡΩΠΟΣ (ΡΩΣΙΚΟΝ ΜΥΘΙΟΝ, ΥΠΟ Β. ΝΙΕΜΕΡΟΒΙΤΣ-ΛΑΝΤΣΕΝΚΟ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΒ'.

Μία σοβαρὰ ἔργασία.

'Ο Σάσας ἀνέλαβε γρήγορα.
'Όταν ἦτο ξαπλωμένος εἰς τὸ κρεβ-
βάτι του καὶ μισοβυθισμένος εἰς νάρκη,
τοῦ ἐφάνητο ὅτι ἔβλεπε τὸν θεῖόν του
νὰ σκύπτῃ ἀπὸ πάνω του καὶ ἐνόμιζεν
ὅτι ἤκουε τὴν φωνὴν του. Μίαν στιγμὴν
μάλιστα ἠσθάνθη, ὡς νὰ τὸ ὄνειρεύετο,
ὅτι ὁ Ἀλέξιος Λουδοβίτης τοῦ ἐκρατοῦσε
τὸ χεῖρ. Ἠρώτησε τὸν Πάρφιν ὁ ὁποῖος
ἐγέλασε καὶ τοῦ εἶπε:

— Καλὲ τί φαντασίαι εἶν' αὐτές,
παιδί μου; Ἄν θελῇς ὁμως γράμματα,
νὰ ἕνα γράμμα γιὰ σένα.

'Ο θεῖος ἔγραψεν εἰς τὸν Σάσας, ὅτι
ἡ μητέρα του ἦτο καλὰ, ὅτι ἦτο πολὺ
εὐχαριστημένη ἀπὸ αὐτό, καὶ ὅτι τοῦ
ἔστειλε σχολικὰ βιβλία διὰ νὰ ἐξακο-
λουθῇ τὰ μαθήματά του.

Τὴν πρώτην ἡμέραν ποῦ ἐσηκώθη
ὁ Σάσας καὶ κατέβη εἰς τὴν αὐλὴν, ὁ
Βάσκας καὶ ὁ Σαμσονκας αὐτοσχεδιά-

σαν ἕνα χορὸν ἀγρίων, διὰ νὰ φανερώ-
σουν τὴν μεγάλην χαρὰν των. Ὁ Βά-
σκας μάλιστα τοῦ ἐστρώψωσε ἀπὸ τὴν
φωλήαν των δύο μικροὺς ἀκανθοχοίρους,
τοὺς ὁποῖους ὁ Σάσας δὲν ἤξευρε τί νὰ
κάνῃ, ὁ δὲ Σαμσονκας τοῦ ἔχτισε τοὺς
ὠραιότερους τοῦ βόλους, κίρινους, κόκ-
κινους καὶ γαλάζιους.

Τὰς τελευταίας ἡμέρας, εἰς τὸ κρεβ-
βάτι, ὁ Σάσας ἐσυλλογίζετο πολὺ τοὺς
φίλους του. Τί εἶχε κάμη ὡς τώρα δι'
αὐτούς; Τοὺς ἐμάνθανε νὰ διαβάξουν,
ἀλλὰ τὰ μαθήματα δὲν ἦσαν τακτικά,
κανονισμένα. Πότε ἐπῆγαιναν, πότε δὲν
ἐπῆγαιναν τὰ παιδιά. Ἔτσι ἔλησμονοῦ-
σαν ὅτι ἤξευραν καὶ ὁ Σάσας ἦτο ὑπό-
χρεωμένος νὰρξίξῃ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν.

'Ανεκοίνωσε τὰς ἀνησυχίας του εἰς
τὸν Πάρφιν, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε:

— Ἐχεις δικη; οἱ μαθηταὶ σου ἄλλο
δὲν κάμουν παρὰ νὰ παίζουν ἐλημέρα.

— Ὅταν τὰ μαθήματα κανονισθοῦν,
τὰ παιδιά θὰ μαθαίνουν καλλίτερα, ἐπέ-
μεινε ὁ Σάσας.

— Καλὰ! θὰ σοῦ παραχωρήσω ἕνα
δωμάτιο, νὰ τὸ κάμῃς σχολεῖο.

— ὦ, εὐχαριστῶ. Ὁ Βάσκας κ'

ἐγὼ θὰ κάμωμε θρανία με σανίδες καὶ
μὲ κούτσουρα.

— Καλὰ! θὰ τὸ 'πῶ καὶ στοὺς ἄλ-
λους χωρικοὺς καὶ θὰ σοῦ κάμουν ἕνα
τραπέζι.

'Ο Σάσας καὶ ὁ Βάσκας ἤρχισαν με
ζῆλον τὴν ἔργασίαν. Ἐπρίονσαν σα-
νίδια, τὰ ἐκάρψωσαν εἰς κούτσουρα τοῦ
ἰδίου ὕφους, καὶ τὰ θρανία ἔγιναν κ'
ἐτοποιητήθησαν εἰς τὸ δωμάτιον, τὸ ὁ-
ποῖον εἶχε παραχωρήσῃ ὁ Πάρφιν.

'Ἐπειτα ὁ Σάσας ἐβάλληκε νὰ κατα-
σκευάσῃ κ' ἕνα μαυροπίνακα. Ἐδιάλεξε
μερικὰ σανίδια ἴσα καὶ ὀμαλά, καὶ τὰ
προσῆρμοσε τὸ ἕνα με τ' ἄλλο, στερεῶς,
πάντοτε με τὴν βοήθειαν τοῦ Βάσκα. Τὰ
ἄλλα παιδιά, τὰ ὅποια δὲν ἦσαν ἱκανὰ
νὰ τοὺς βοηθήσουν εἰς τὴν ἐπιτην ἔρ-
γασίαν, ἐπέκειντο παράμερα, με τὸ δά-
κτυλον εἰς τὸ στόμα, τοὺς ἐκύνταζαν
καὶ ἔλεγαν:

— Γιὰ μὰς τὸν κάνουν αὐτὸν τὸν
πίνακα!

— Πίνακα τὸν λέγε;

— Ναι! ἄκουσα ὁμως τὸ Σάσα νὰ
τὸν λέη καὶ πίναξ.

— Μὰ τί χρειάζεται;

— Τί χρειάζεται, λέει; Ἀκούς ἐκεῖ!
Νά, θὰ μὰς ξαπλώνουν ἀπάνω καὶ θὰ
μὰς ξυλίζουν. Βεβαία! Ὅς τώρα, βλέ-
πεις, τὸ σχολεῖο μὰς δὲν ἦταν σοβαρό.
'Ἐπαίζαμε... Τώρα ὁμως ποῦ ἔγινε
σοβαρό... φυλάξου ἀπὸ τίς βέργες!

— Εἴσθε ἀνόητοι! τοὺς ἐφώναξεν ὁ
Σάσας. Ἐπάνω 'ς αὐτὸν τὸν πίνακα θὰ
ζωγραφίσω, θὰ σχεδιάξω, θὰ γράφω, καὶ
σεῖς θὰ ἀντιγράφετε.

'Ἐπιτέλωσε ὁ πίναξ ἐτελείωσε. Τοῦ
ἔλειπεν ὀλίγη κομψότης, ἀλλὰ, εἰς τὸ
χωρίον, ὁ κόσμος δὲν ἦτο πολὺ ἀπαιτη-
τικός. Τώρα ἔπρεπε καὶ νὰ βαφῆ. Ὁ
Σάσας ἐδοκίμασεν ὅλα τὰ μέσα. Τὸ
μαῦρον βερνίκι τῶν παπουτσιῶν δὲν
ἔκαμνε... ὁ χυμὸς τῶν χόρτων ἔδιδε
χρῶμα πολὺ ἀνοικτόν. Τέλος ἀνεκα-
λόφθη μιά μοτίλινα με μελάνι. Καὶ
τότε τὰ παιδιά κατεσκευάσαν πινέλα
ἀπὸ πτερά χήνας καὶ ἔθαψαν — ἄς ποῦμε
μαῦρο — τὸν πίνακα.

'Ο Πάρφιν παρηκολούθει μ' ἐνδιαφέ-
ρον τὴν μικρὰν αὐτὴν σκηνὴν. Χωρὶς νὰ
εἶπῃ τίποτε, ἔστειλε κάποιον τὸν υἱὸν του
με κάποιαν παραγγελίαν. Καὶ μετὰ δύο
ἡμέρας ἔφθασαν δύο μεγάλα πακέτα,
τὰ ὅποια παρεδόθησαν εἰς τὸν νεαρὸν
διδάσκαλον. Τὸ πρῶτον περιεῖχε μαύρην
μπογιὰν ἀληθινήν, κιμαλίαν, τετράδια,
μολύβια, πέννες, ὅτι τελοσπάντων χρει-
άζεται δι' ἕνα σχολεῖον. Εἰς τὸ δεῦτε-
ρον ἦσαν βιβλία, εἰκόνες καὶ χάρται
γεωγραφικοὶ.

— Ἀπὸ ποῦ ἔρχονται αὐτά; ἀπο-
ροῦσεν ὁ Σάσας.

— Τάγοράσαμε ἀπὸ δῶ-κοντά, ἀπαν-
τοῦσε ὁ Πάρφιν μυστηριωδῶς.

'Ἐως τὸ βράδυ ὁ πίναξ εἶχε βαφῆ
κατάμαυρος. Ὁ Σάσας τὸν ἐτοποιήθη-
σεν εἰς ἕνα τρίποδα καὶ τὸν ἐκαμάρωνε
ἦτο ἔργον του!

'Ἦλθαν κατόπι καὶ οἱ χωρικοὶ νὰ
ἐπισκεφθοῦν τὸ σχολεῖον.

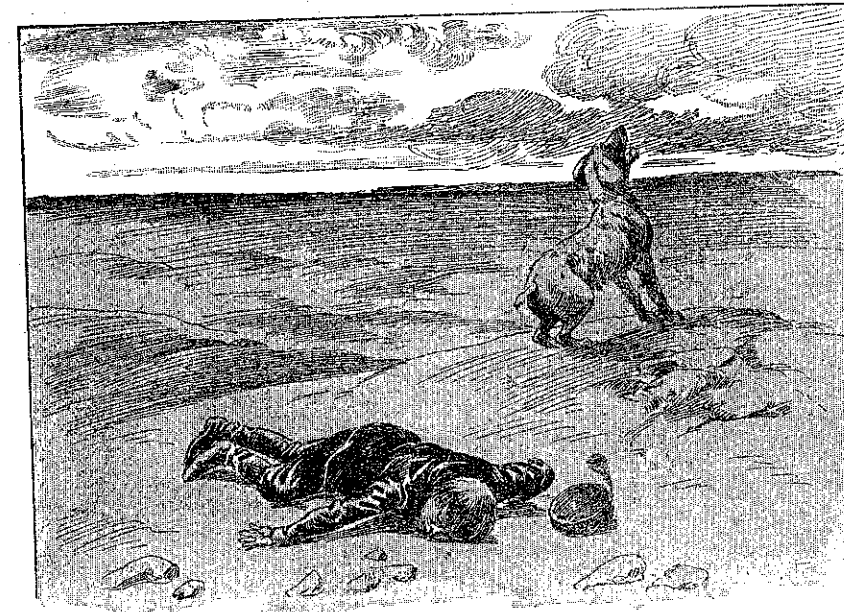
— Μπράβο του, ἔλεγαν! εἶδες scho-
λεῖο ποῦ μὰς τὸ σκάρωσε; σὰ 'στὴ
χώρα! Οἱ πάγκοι καὶ τὰ τραπέζια δὲν
εἶνε βεβαία πολὺ εὐμορφα εἶνε ὁμως
γερά, καὶ αὐτὸ μὰς χρειάζεται.

— Ἐπείρε, κύρ δάσκαλε... ἤλθαμε νὰ
τὰ ποῦμε καὶ νὰ συμφωνήσουμε... Εἶνε
σοβαρὴ δουλειὰ αὐτὴ ποῦ θὰ κάνῃς...
λοιπόν, πόσο θέλεις γιὰ τὸν κόπο σου;

— Τί εἶπατε;

— Μ' ἀφοῦ θὰ μαθαίνῃς γράμματα
τὰ παιδιά μὰς...

— Ὅς τώρα αὐτὸ τὸ ἔκανα χάρισμα.
— Ναι, μὰ τὸ ἔκανες ὅποτε ἤθελες,

« Ὁ Σάσας ἦτο ἐξηπλωμένος μπρούμυτα... » (Σελ. 198, στ. 6)

καὶ πότε ἔρχονταν τὰ παιδιά, πότε δὲν
ἔρχονταν... Ἀπὸ δῶ κ' ἐμπρός θὰ σὲ
πληρώνουμε καὶ θὰ ἐργάζεσαι τακτικά.

— Δὲν μοῦ χρειάζονται λεπτά, ἐπέ-
μεινε ὁ Σάσας.

— Μὰ πὼς θὰ πληρώνης λοιπόν τὸν
Πάρφιν;

— Ἐχω λεπτά, μὰ δὲν τὰ θέλει.

'Ἐδῶ ὁ Πάρφιν ἔλαβε τὸν λόγον.

— Δὲν τὰ ἤθελα αὐτὰ τὰ λεπτά,
εἶπε, γιὰτὶ δὲν ἦταν δικὰ σου. Ὅταν
ὁμως θὰ κερδίξῃς μόνος σου, θὰ μπο-
ρῇς νὰ τὰ ξοδεύῃς ὅπως θέλεις, καὶ τότε
θὰ τὰ παίρνω εὐχαριστῶς.

'Ο Σάσας ἐδέχθη, κ' ἐσυμφωνήθη νὰ
τοῦ πληρώνουν πενήντα καπίκια (*) τὸν
μῆνα γιὰ κάθε παιδί.

(*) Τὸ ρωσικὸν καπίκι ἰσοδυναμεῖ με δύο-
μισοὺς περίπου λεπτά ἰδικὰ μὰς. Σ. τ. Μ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΓ'.

Ὁ Σάσας καὶ οἱ Κιρκάσιοι.

Τὸ Σχολεῖον ἐπῆγαινε λαμπρά.
Τὰ δένδρα ἐκίτρνιζαν τώρα καὶ ὁ
ἄνεμος ἔπερνε τὰ ξηρὰ φύλλα. Τὸ
βράδυ ἔκαμνε κρύο, αἱ ἐργασίαι εἰς τοὺς
ἀγροὺς ἐτελείωναν καὶ οἱ μαθηταὶ τοῦ
Σάσα ἐγίνοντο ὀλονὲν περισσότεροι.

'Ο Σάσας ἠσθάνετο χαρὰν καὶ ὑπε-
ρηφάνειαν. Ἡ ζωὴ του τῷ ἐφάνετο
τώρα σκόπιμος καὶ ὠραία. Ἐννοοῦσεν
ὅτι ἦτο χρήσιμος εἰς τοὺς ἄλλους καὶ
ὅτι κατῶρθωσε νὰ γίνη καὶ αὐτὸς κατὶ
τί. Τὸ αἶσθημα αὐτοῦ τοῦ ἦτο πολὺ εὐ-
χάριστον.

Μίαν ἡμέραν, περὶ τὰ μέσα τοῦ φθι-
νοπώρου, μιά χωρικὴ ἦλθεν εἰς τὸ χω-
ρίον. Εἶχεν ἐργασθῆ εἰς τὸ γειτονικόν,
ὅπου κατοικοῦσαν Κιρκάσιοι. Τί τῆς
συνέβη ἐκεῖ-πέρα, ὁ Θεὸς μόνος τὸ

« Ὁ Σάσας ἦτο ἐξηπλωμένος μπρούμυτα... » (Σελ. 198, στ. 6)

ξέρει' ἡ χωρικὴ ὁμως ἔλεγε ὅτι οἱ
Κιρκάσιοι τοῦ χωρίου ἐκεῖνου εἶχαν ἀπό-
φασιν νὰ κλέψουν τὰ ἄλογα τῶν χω-
ρικῶν.

Εἰς τὴν ἀρχὴν κανεὶς δὲν ἠθέλησε
νὰ τὸ πιστεῖται. Οἱ Κιρκάσιοι ἐζούσαν
εἰρηνικῶς, ὡς καλοὶ γείτονες, καὶ ποτὲ
δὲν εἶχαν βλάβῃ κανένα. Ἡ χωρικὴ
ὁμως ὠρίσθη εἰς ὄλους τοὺς ἄγιους
ὅτι ἔλεγε ἀλήθειαν καὶ κατῶρθωσε νὰ
σοβίσῃ τοὺς χωρικοὺς. Ἐπῆγαν εἰς τοῦ
Πάρφιν διὰ νὰ κάμουν συμβούλιον. Οἱ
νεώτεροι ἀπεφάσαν νὰ μὴ περιμείνουν
τὴν ἐπιδρομὴν τῶν Κιρκασίων, ἀλλὰ νὰ
τοὺς ἐπιτεθοῦν πρῶτοι αὐτοὶ καὶ νὰ τοὺς
πάρουν τὰ ἄλογα των.

'Ὀπλίσθησαν λοιπόν με τουφέκια καὶ
τὸ μικρὸν στάτευμα ἦτο ἐτοιμον. Ἀλλὰ
πρὶν ἔξεκινήσῃ, παρουσιάσθη ὁ Σάσας
καὶ εἶπε:

— Δέν πρέπει νά κάμετε τέτοιο πράγμα!

— Μά τί; πρέπει νά έλθουμε πρώτα νά μάς κλέψουν τάλογα; έφώναξαν οι νέοι χωρικοί.

— Ο Πάρρην όμως τους καθύσχυσε και ήρώτησε τόν Σάσαν:

— Έσύ, παιδί μου, τί λές ότι πρέπει νά γίνη;

— Έγώ λέγω ότι δέν πρέπει νά πάρωμε τάλογα τών Κιρκασίων. Θα ήτο κακή πράξις και έπειτα αυτοί θα ήμπορουν νά μάς καταγγείλουν και νά τιμωρηθούμε. Το καλλίτερο είναι νά στείλωμε βάρδιες στα κοπάδια. Αυτοί θα μάς ειδοποιήσουν άμα ζυγώσουν Κιρκάσιοι, και τότε, βγαίνουμε όλο το χωριό και τους τσακίζουμε.

— Σωστά.

— Έχει δίκιο.

Είς τά μέρη όπου έβοσκαν τά άλογα, κατεσκεύασαν ύψηλάς καλύβας σαν πυργίσκους, και εκεί επάνω ανέβαιναν με την σειράν των τά παλληκάρια κ' έφύλαγαν. Έπέρσε έτσι μία έβδομάς, όταν έξαφνα, φθάνει εις τó χωριό ο άρχηγός τών Κιρκασίων, πρòς τόν όποτον ο Σάσας είχε γράψη διά νά μάθη τί συμβαίνει. Ο άρχηγός έφερε μαζί του ένα ώρατο άλογο και δώρα διά τους γείτονας.

— Όλον το χωριό έμαζεύθη.

— Θέλω νά ιδώ εκείνον πού μου έγραψε. Μ' αυτόν θα μιλήσω.

— Ο Σάσας έπροχώρησε.

— Πώς; έσύ είσαι;... Δέν έχεις άκόμη γένεια, και καταπιάνεσαι τέτοιες σοδαρές δουλειές;

— Ο Σάσας ένθυμήθη έν άνένδοτον από την ιστορίαν της Βενετίας και άπεκρίθη:

— Δέν ήξευρα ότι έπρεπε νά έχω γένεια διά νά σου διμιλήσω. Είδεμή θα έφερνα τόν τράγο μας.

— Έγέλασαν όλοι. Έγέλασε και ο Κιρκάσιος και έκύτταξε τόν Σάσαν ευμένως με τά μικρά στρογγυλά του μάτια.

— Βλέπω ότι είσαι σοφός. Έσύ θα γίνης μεγάλος καπετάνιος!

Και άρχισαν αί έξηγήσεις.

— Έπήγαν πρώτα νά εύρουν την γυναίκα, ή όποία είχε κρυφθή εις τó δάσος. Τήν άνεκάλυψαν μετά μίαν όλόκληρον ώρα ν και τήν έφεραν.

— Αυτή είχε; ήρώτησεν ο Κιρκάσιος γελών.

— Ναί.

— Πες λοιπόν γιατί σ' έδιώξαμε... Έκλεψε τά φλωριά πού φορούν αί γυναίκες μας 'ετò λαϊμό και ετò μέτωπο. Και θα τά έχη άκλόμα, γιατί δέν κατορθώσαμε νά τά βρούμε.

— Πραγματικά, ή χωριάτισσα είχε επάνω της ένα σακκούλι. Το έψαξαν και εύρησαν μέσα χρυσά νομίσματα τρυπμένα.

— Αυτά είχε;

— Μάλιστα.

— Πάρ' τα. — Ωστε λοιπόν οι δικοί σου δέν έσχεδιάζαν νά μάς πάρουν τάλογα;

— Θεός φυλάξει! Άγριοι είμαστε; Κ' έμεις έχουμε Θεό.

(Έπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΚΙΑΗΣ

“ΤΡΕΛΛΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ,”

[Τó βιβλίον τού κ. Γιάννη Περγιαλίτη (Ι. Τ. Γιαννούκου), διά τó έποιον σός Έλαγα προχθές, έξεδόθη. Είναι κομψότατον τομύδιον στιχών, δεύτερον αυτό εις την σειράν, την όποίαν εκδίδει ο κ. Περγιαλίτης με τόν γενικόν τίτλον «Τά Ψαρά». Καί είναι πραγματικάς όραια τά «Τρελλά Τραγουδία» τά σημερινά, άκόμη όραιότερα και από τά πέρουςν εκδοθέντα «Τραγουδία της Άκρογιαλίας». Έδιαβάσατε εις τó προηγούμενον φύλλον τόν «Παππόν του Έγγόνου», ο όποιος βλέπει με τóσην συγκίνηση εις τó Στάδιον τά παιδιά τού Σχολείου, σωστά παλληκαρικά, νά γυμνάζονται... Σήμερον εις τά μέρη τού ομοίον συλλογήν, την «Βρυούλα», άλλο ευμορφον ποιημάτι, διαφορετικής έμπνεύσεως, αλλά της ίδιας τέχνης. Όσοι θέλετε τώρα νάπολαύσετε και άλλα ποιήματα τού κ. Περγιαλίτη, ειμπερείτε νά μου στείλετε δραχμάς ή φράγκα 2, και θα λάβετε άμέσως τó κομψόν τομύδιον με τά «Τρελλά Τραγουδία». — Σ. τ. Α.]

Η ΒΡΥΟΥΛΑ

Τραγουδίστης δέν έπλασε
Γλυκύτερο σκοπό,
Μηδè τó άηδόνι έλάλησε
Τραγουδι έρημικό,
Σάν της καλής Βρυούλας μου
Τό μαριμαρνεύο σύμα:
Γιατί ό,τι τούτη έλάλησε
Κί' όσα λαλαεί άκόμα
Μé τó νερό τó γάργαρο,
Τó κροστόαλο νεράκι,
Μέσ' άπ' τó άνήλιο του τó χώμα,
Άρσσιά στα χείλη γίνονται,
Στά λούλουδά της ρυάκι.

Τραγουδίστης δέν έπλασε
Γλυκύτερο σκοπό,
Μηδè τó άηδόνι έλάλησε
Τραγουδι έρημικό,
Σάν της καλής Βρυούλας μου
Τό πρόθυμό χείλιαι:
Γιατί ό,τι εκείνη έλάλησε
Κί' όσα λαλαεί ός τώρα
Κάποιο τά λέει παράξενο
Της μοναξιάς πουλάκι,
Μαριμαρνεύο πᾶσαν ώρα
Στά στήθη, πού δέν μπόρεσε
Νά φάη τάγο νεράκι...

Κ' είχε ή Βρυούλα μου ή τρελλή
Τού κήπου μου μαγνούλα,
Πού όλα ποτίζει τά δειντά.
Κί' όλα της τó λουλουδία
Κ' ένψ' μοσκομυρίζουνε,
Γεμάτ' από δροσύλα,
Κ' ένψ' συγχοπεθαίνουνε,
Πάντα τούς λέει τραγουδία:
Μά κί' όταν τó φηινόπωρο
Μέ βιά όλα ξεφυλλίσουν,
Και τά πουλάκια όλα τάφισουν,
Μονάχη γλυκοτραγουδεί
Μερόνυχτα ή Βρυούλα...
Τρελλή μαγνούλα!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 105^{ου} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

[Τό Διάπαιον τού 1907, σελ. 382.]

[Οι κατωτέρω αποκλείονται τού Διαγωνισμού, είτε διότι αί Συλλογαί των έλήφθησαν εκπροθέσμως, είτε διότι ήσαν γραμμένα διά ξένης χειρός — ή και... άδελφικής, — και κατά συνέπειαν υποβολικαί: Μαριμαρνεύο Βασίλης, Σαρδανάπας, Κάσσιπος Άραπάκος, Χάρινος Πύργος, Νιτωκόν Όξό, Γλυκαία Πατρίδα, Χρυσοπύργου Όνειρον, Έδηνές Ίδακόν, Κουκουναροδρεμμένη, Μπουλιτό. — Ηθανέν νά υπάρχουν και άλλα συλλογαί, αί όποίαί διά τόν αυτόν λόγον έπρεπε νάποκλεισθόν. Άλλά δέν ήμπορώμε νά βεβαιωθώ περί της πλαστοτήτος των και έπρατίμησα νά τās συμπεριλάβω παρά νάδικήσω κανένα. — Μεταξύ τών αποκλεισθέντων είναι και μερικά, εί όποίαί έστειλαν 15 Άσκήσεις ένός και τού αυτού είδους, και όχι πλήρη Συλλογήν, ως όρίζει ή προκήρυξις. Καί άν δέν υπήρχεν άλλος λόγος νάποκλεισθόν, θάπεκλείοντο μόνον δι' αυτό, διότι, τó έννοείτε πολύ καλά, Συλλογή έξ ένός μόνου είδους — εκ 15 Τρίφων π: χ: — ούτε νά συγκριθή ήμμορη με τās άλλας, ούτε νά βεβαιωθώ, ούτε συνεπώς νά διαγωνισθώ. Διά κλοπιμαίας Άσκήσεις, αί όποίαί κατηγορήθησαν άπεδαιγμένως — όλτιγαι, εντυχώς, ατήν την φοράν, — οι άποστολεις έτιμωρήθησαν δεόντως, ελαττωθέντος τού βαθμού των κατά τούδ έρωτος μας. Άλλων δέ Άσκήσεις, όρθαι τυπικάς, αλλά έντελής όλυτοι, ως άποτελούμεναι από σπανιότητας και άχρηστους λέξεις, άγνωστα κύρια όνόματα κτλ. έθεωρήθησαν ως λανθασμένα. — Εκ τών δύο αριθμών, οι όποιοι συνοδεύουν εις τούς κατωτέρω πίνακας τάδε ψευδώνυμον, ο πρώτος δηλοί πόσας όρθαι Άσκήσεις έστειλεν ο διαγωνιζόμενος, ο δέ δεύτερος πόσαι έξ αυτών ήσαν και όραια (εύφρονες, κομψαί, πρωτότυποι κτλ.). Τά άθροισμα τών δύο αριθμών όρίζει την θέσιν τού διαγωνιζομένου, μεταξύ δέ δύο ή περισσοτέρων έχοντων τó αυτό άθροισμα, προηγείται ο έχων τόν δεύτερον αριθμόν μεγαλύτερον. Ο τρίτος αριθμός, ο έντός παρενθέσεως με τó Ε, σημαίνει τó ποσόν τών άπονεμομένων εις έκαστον Έδσημον, τó όποιον είναι πάντοτε τó ήμισυ τού άθροίσματος.]

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (Οι από 16 ετών και άνω, καθώς και οι μη σημειώσαντες την ηλικίαν των.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: **Νικηφόρος Ουρανός**, 15+5 [10Ε]. — (Εκτός Διαγωνισμού: **Έθνικόν Ίδεύδες**, 15+10 [12Ε] και **Αημόδοκος**, 15+5 [10Ε]).

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: **Άγγελος Αδεργινός**, 14+5 [9Ε]. — **Ναπολέον Βοναπάρτης**, 15+4 [9Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: **Άγγελος Έρμής**, 13+5 [9Ε]. — **Ιωάννα Άράκ**, 14+4 [9Ε]. — **Ναυτόπαις της Νίκης**, 15+3 [9Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: **Πίους Πατρίς**, 12+5 [8Ε]. — **Άνόητο Κορίτσι**, 14+3 [8Ε]. — **Κυανόλευκον Λάβαρον**, 10+6 [8Ε]. — **Πανδώρα**, 11+4 [7Ε]. — **Φιλόσοφος Έλλην**, 11+4 [7Ε]. — **Χρυσόμαλλον Δέρας**, 12+3 [7Ε]. — **Άριστοκράτης**, 12+3 [7Ε]. — **Κοιμητήσιον τού Αίγιου**, 13+2 [7Ε]. — **Άστν της Ίωνίας** 13+2 [7Ε]. — **Νενίκησας Χριστέ**, 10+4 [7Ε]. — **Προσηλής Άνάρμησις**, 10+4 [7Ε]. — **Μουσηγέτης Απόλλων** 10+4 [7Ε]. — **Έλιοδα**, 10+4 [7Ε]. — **Ζουλομανόνας**, 11+2 [6Ε]. — **Πρωταθλητής**, 8+4 [6Ε]. — **Σταλακτίτης**,

10+2 [6Ε]. — **Ταχιδρόμος της Ειρήνης**, 11+1 [6Ε]. — **Της Άύσης τó Ροδόχωμα**, 9+2 [5Ε]. — **Γλυκοκουτάλα**, 8+2 [5Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: **Ήμερα της Έλευθερίας**, 5+2 [3Ε]. — **Κόρη τών Όνειρων** 5+2 [3Ε].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (Οι από 12—15 ετώ)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: **Ζήτω ή Έλιοδα**, 15+5 [10Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: **Μαγεμένο Άερογάκι**, 13+6 [9Ε]. — **Έθνική Άναγέννησις**, 13+6 [9Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: **Θυμάρη τού Βράχου**, 14+5 [9Ε]. — **Γενναίος Ποικιλός**, 15+4 [9Ε]. — **Άνθος της Δόξης**, 15+4 [9Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: **Συριακή Ναυτοπούλα**, 13+5 [9Ε]. — **Σκηπίον ο Άφρικανός**, 13+5 [9Ε]. — **Ρυολέτιος**, 15+3 [9Ε]. — **Παλλάς**, 14+4 [9Ε]. — **Έλληνική Αΐγη**, 14+3 [8Ε]. — **Ένωσις ή Θάνατος**, 15+2 [8Ε]. — **Έλλην Ναυτοπαις**, 12+4 [8Ε]. — **Ρόδον της Άνατολής**, 12+4 [8Ε]. — **Βασιλεύς τών Χρυσανθέων**, 10+5 [7Ε]. — **Έλευθερος Έλλην**, 12+3 [7Ε]. — **Διέφυλος Άετός**, 10+4 [7Ε]. — **Χιακός Ουρανός**, 10+4 [7Ε]. — **Μπουμπουλίνα**, 10+2 [6Ε]. — **Σείριος**, 10+2 [6Ε]. — **Φώς της Νυκτός**, 8+2 [5Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: **Άστρον της Έρημίου**, 6+3 [4Ε]. — **Κιέρον ο Ρωμαίος**, 7+2 [4Ε]. — **Έλληνικό Άεράκι**, 7+2 [4Ε].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (Οι από 11 ετών και κάτω.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: **Άναγέννησις της Έλλάδος**, 15+5 [10Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: **Ρόδον της Δόξης**, 15+4 [9Ε]. — **Μικρός Δόγης**, 15+3 [9Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: **Πειρατής της Άβύσσου**, 14+3 [8Ε]. — **Μικρό Διαβολάκι**, 13+3 [8Ε]. — **Σακουλές**, 10+5 [7Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: **Βασιλεύς τών Κυμάτων**, 13+2 [7Ε]. — **Νίκη**, 10+4 [7Ε]. — **Βασιλεύς της Νυκτός**, 11+3 [7Ε]. — **Δόξα**, 9+3 [6Ε]. — **Έγερτης Ψυχογοναμία**, 9+3 [6Ε]. — **Θαυμασιών τών Ήρώων**, 10+2 [6Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: **Άρχαίος Έλλην**, 6 [3Ε]. — **Ροδοδάφνη**, 5 [2Ε].

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Διδάσκαλος: — Κλινέ μου αή μερής... Ουελλώδης Ουρανός: — Είμαι ρίς, είσαι ρίς, είναι ρίς, είμεθα ρίνες, είσθε ρίνες, είναι ρίνες!

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Την 20 Μαΐου έληγεν ή προθεσμία τού Ειδικοϋ Ξεσπαθώματος διά την πολυτελή έκδοσιν τού φύλλον. Μέχρι της στιγμής πού αΐς γράφο, δέν έχουν σφηνεπρωθή άκόμη τάποτελέσματα. Όστε τί έγινε και τί θα γίνη, θα είνε έκτό είνε τó έρχόμενον φύλλον. — Εν τώ μεταξύ, μη πνύετε νά ξεσπαθώνετε διότι... «δ άγων δέν επερανθή».

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΟΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

10. — Η Δεσμοκταείς Όνειροπόλος μου συνιστά ένν πτωχόν παιδί, εις την Άλεξάνδρην,

μα πολύ πτωχό τó καιμένο, πού βλέπει την Διάπλασιν τó σπίτι της και λέγει: «Αχ, τί μπορούτα νά γίνω συνδρομητής εις αυτό τó περιοδικό! Όποιος με γράψη θα είναι ευεργέτης μου!»

11. — Φίλος μου αγαπητότατος εκ των αρχαιοτέρων, με παρακαλεί νά συστήσω ένν άπορον μαθητήν έν Πλωμασίω (Έξωτερικού) διαπλεγόμενον υπό τού πόθου νά γίνη συνδρομητής μου. Έλπίζω ότι κάποιος θα εύρεθώ νά τόν έγγραψω.

12. — Άλλη φίλη μου συνιστά πτωχήν κόρην έν Αθήναις, ή όποία, λέγει, θα γίνη πολύ εύτυχής ά άποκτήσ ην Διάπλασιν.

13 και 14. — Έτέρος ο Μουσηγέτης Απόλλων, πρòς τόν όποτον κατασύγουσ όλοι οι άποροι συμμαθηταί του, με παρακαλεί νά συστήσω εις τούς εύπορούτας φίλους μου δύο φιλομαθέστατα πτωχά παιδιά έν Βόλω, πού βλέπουν την Διάπλασιν και την λαχταροϋν.

Και μία επανόρθωσις: "Οχι ή Έλιοδα, ως κατά λάθος έτυπώθη εις τó 24 φύλλον, άλλ' ο έν Μιτυλήνη Σύλλογος α' Έλπίς" ένέγραψε τόν έν Χαλκίδι άπορον. Τό είνε λοιπόν εις τόν Σύλλογον.

Άν θα είναι καλλίτεροι ή χειρότεροι οι ανακαταστάται τού Άναμια, της Μάρλας κτλ. αυτό πιά, Γλυκογάρα, θα τó ίδουμε άργότερα. Πρòς τó παρόν, ύπομονή. Η Μαραμένη Γαζία μου γράφει: «Η Α. Μ. ή τις έγινε ένθερμος λάτρης σου, κατώρθωσε πρòς χάριν σου νά μάθη την γλώσσάν της, την όποian δυστυχώς δέν έγνώριζε καθ' όλοκληρίαν.» Α, με είμαι πολύ εύτυχής, διότι έκαμα μίαν Έλληνίδα νά ένθυμηθώ ότι είναι Έλληνική!

Η Καρυνίτις, ή όποία αγοράσε κ' έδιάβασε μερικώς παλαιούς τόμους μου, τόσον έμαγεύθη, ώστε — μου γράφει — αείς τó εξής δέν θα έξοδεύη άλλού τά χρηματάκια της, αλλά θα τά φυλάττη διά νάγοράξ η τόμεους. Καί γίνεται όραιότερον;

Σωστά τó παρετήρησε, Πίους Πατρίς, ο έφετεινός τόμος θάποτελγεται από 53 φύλλα και όχι 52 κατά τó σύνθηρις. Τό έτος 1908 είναι δισετών και έχει 53 Σάββατα. Διά τούτου και ή έξαμηνία μας δέν τελειώνει με τó παρόν φύλλον (26ον) αλλά με τó προσεχές.

Ευφύμιστος Μνεια: **Άρχαίος Έλλην**, 6 [3Ε]. — **Ροδοδάφνη**, 5 [2Ε].

Μικρό Διαβολάκι, σ' ευχαριστώ πολύ διά τó ξεσπάθωμα, και μάλιστα πού έπροσλήρωσε εις τó συνοδωμάς τών νέων με φίλων, οι όποιοι δέν θα έχουν χρήματα παρά μετά τās έξετάσεις. Καλά λές, τότε είναι καιρός πρòς ένεργειαν, αφού πολλοί γονείς εκεί θεωροϋν τó ξεσπθον... περιττόν!

Τό είπα και εις προηγούμενον φύλλον, Έλιοδα, ότι επθυμώ πολύ νά όνονοϋν οι Μικροί μας Σύλλογοι, αφού εργάζονται όλοι διά τόν ίδιον σκοπόν. Αυταί αί έριδες με πικραίνουσι υπερβολικά.

Πραγματικάς, Μαριμαρνεύο Βασίλη, αί «Μικράι» άγγελίαί, καθήνηταν «Μεγάλαι», μάλιστα με τά έλογικά, όταν οι υποφύριοι δημοσιεύουσι τóσον μακροσκελείς. Άλλ' άν τās είπωμεν, όπως θέλεις, «Μεγάλας Άγγελίας», τότε πού θα δημοσιεύουμε τās μικράς;

Ευχαριστώ, Έλληνική Αΐγη, διά τó τετραφύλλον τριφύλλι πού μου έστειλες. Είθε νά είναι φερύτυχον, και νά έπιταχύνη όπως γράφεις, την πραγματοποίησην τού όνειρου μας, δηλαδή την πολυτελή έκδοσιν τού φύλλον.

Όραιάς έπιστολάς μου έγγραφαν ατήν την έβδομάδα και οι εξής: **Αδόμητος Γυμνασιόπαις**, **Μαραμένη Φύσις**, **Εικοστή Πέμπτη Μαγνίον**, και ή **καρυστωμένη φίλην** μου Ε. Μ., ή όποία εκφράζει εύγλωττότατα την εύγνωμοσύνην της πρòς τόν Σύλλογον α' Αγία Σιών», διά την άναίεσιν της συνδρομής της.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οδών ψευδώνυμον έγκρίνεται ή άνανεύεται άν δέν συνοδεύεται υπό τού διακωδισμού φη. 1. Τά έγκρίνονενα ή άνανεύόμενα λούδων μέτρος της 30 Νοεμβρίου 1908. Όσα συνοδεύονται από α. άνήκουν εις άγόρας, και όσα από κ. εις κορίτσια.]

Νέα Ψευδώνυμα: **Χρυσόφραξη Έλιοδα**, α. (Ι. Ι.). **Σεραφιδόσφορος**, α. (Ι. Β.). **Μικρός Μουσιακός**, α. (Α. Κ.) **Θεά της Άγάπης**, κ. (Α. Μ.) **Δάκρυ τού Χριστού**, κ. (Σ. Κ.) **Ξαυρή Μακεδονοπούλα**, κ. (Ε. Α.) **Άνεμώγη τού Βουνοϋ**, κ. (!!!!)

Άνανεύσεις Ψευδώνυμων: **Χρυσόμαλλον Πειρατής**, α. **Βασίλισσα τών Άνθέων**, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προστίθουν μόνον οι έχοντες ψευδώνυμον ίσχυόν διά τó έτος τούτο, πρòς τούς έχοντας ψευδώνυμον έπίσης ίσχυόν διά τó έτος τούτο. Προτάσεις με όνόματα, ή με ψευδώνυμα κατηγορημένα, δέν δημοσιεύονται.]

Μικρά Μυστικά επίθυμούν ν' ανταλλάξουν: ο **Κήρυξ** τού Δικαίου με τόν **Ριγολέτιον**, **Άγκυραν της Σωτηρίας** και **Άποφυγν τού Βοσπόρου** — ή **Μυροδόσα Φύσις** με την **Μιμόζαν**, **Μαραμένη Γαζίαν** και **Αιγυπτίαν Βασιλοπούλα** — ή **Ειρινία της Είμαρμένης** με την **Αιγυπτίαν Βασιλοπούλα**, **Πάσχοσαν Έλλάδα** και **Μαραμένη Γαζίαν** — ο **Έλληνόπαις** με την **Δούκισσαν τών Σαλώων**, **Έλιοδα τών Δυστυχών** και **Διακριτότατος**, **Άρκακιάδα** — ο **Μεριστοφίλης** με την **Ποιμενίδα Μυροϋ**, **Αιγυπτίαν Βασιλοπούλα** και **Αιεμόνην τών Πατησίων** — τó **Άστρον της Δόξης** με την **Μιμόζαν**, **Δυστυχή Ύπαρξιν** και **Κάροο της Άστνομίας** — ή **Αιματόβρεκτος Μακεδονία** με τó **Μενεξεδένιο Όνειρο**, **Χίον τού Ταυμένου** και **Έλενοκταίτιδα Όνειροπόλο** — ή **Άδα** τού **Δεσμοκταίτου Όνειροπόλου** — ή **Άδα** τού **Ζαππείου** με τó **Μαγεμένο Ρόδον**, **Μυροβόλον Χαράγγην** και **Θαυμάστονον τού Βερονάρδου** — ή **Μελαχροινή Άφροδίτη** με την **Μιμόζαν** και **Ήρων Άλιων** — ο **Αιθεροβάμων Άρματηλάτης** με τó **Ταπεινό Γασεμύ**, **Καιανγόσιον Ουρανόν** και **Στέφανον της Δόξης** — τó **Πυργιότιον Φιλότιμο** με την **Μαραμένη Φύσιν** — ο **Πλοήρατος Νέμος** με τόν **Έλληνόπαιδα**, **Ύμνον της Έλευθερίας** και **Δικηγόρον τών Συνδρομητών** — ή **Ίδαμικής** με την **Άδα** της **Νεότητος** και **Δάτηρον τού Άστρον** — ο **Γέρος τού Μορδίου** με τó **Άναποδογροισμένο Τριαντάφυλλο**, **Άφροίζον Κυμα** και **Γιάννην Άγιάννην** — ή **Μυροβόλο**, **Χαράγγη** με τó **Λαφροστεφανομένο Άσμα**, **Κυρίαν Σαρφαλοστραν φωνομένο Άσμα**, **Κυρίαν Σαρφαλοστραν καί Όλζαν Άκτινα** — ή **Δούκισσα της Καφαλληνίας** με τó **Ζήτω ή Διάπλασιν** και **Χιονοσιόμον Άινον** — ο **Ποιητής τού Άπειρου** με την **Μιμόζαν** και **Μαραμαρνεύο Βασιληάν** — ο **Τοξέλι** με τόν **Περικλητήν τού Σερφί**, **Μιμόζαν** και **Πυργιότιον Φιλότιμο** — ο **Μορδίου** με την **Μαραμένη Φύσιν**, **Βασιλίκην** και **Μιμόζαν** — τó **Άστρον της Δόξης** με την **Συριακήν Ναυτοπούλαν**, **Μπούμ** και **Μυροβόλον Χαράγγην** — ή **Ρομαντική Καρδιά** με την **Δυστυχή Ύπαρξιν**, **Καρδιαν Παλαιόλογον** και **Ύδακόν Κυμα** — ή **Μυλαίδη** με την **Μαραμένη Φύσιν**, **Κυανόλευκον Δέβαρον** και **Μελαχροινή Άφροδίτη** — τó **Μαγεμένο Άερογάκι**, με τόν **Ψιδυρον της Άδρας**, **Ζακωνθηδό Μπουγαρίν** και **Ήρωίδα τού Μεσολογγίου** — ή **Παλλάς** με την **Παθησίοσαν Πυργοδέσποσαν**, **Ψιδυρον της Άδρας**, και **Ζακωνθηδό Μπουγαρίν** — ή **Μελαγχολική Όνειροπόλος** με τόν **Δάτηρον της Κερύρας**, **Μελαχροινή Χιώτισσαν** και **Κυρίαν Παράξενη** — ο **Έθνικός Ύμνος** με την **Έυχήν της Μάννας**, **Άφροδίτη** και **Σοφάνταν Μυστίβεν** — ή **Μαραμένη της Νυκτός** με την **Δούκισσαν τών Σαλώων**, **Αιγυπτίαν Βασιλοπούλα** και **Δικηγόρον τών Συνδρομη-**

των—ό "Αναγεννώμενος Φοινίξ με την Αιγυπτίαν Βασιλοπούδα, Μαγισσομένον Βασιληῆν και Διακριθείσαν Ἀρσακίδα.

Ἡ **Διάπλασις ἀσπάζεται** τοὺς φίλους της: Ἀδῆ, (χαίρω πολὺ πού θά γίνης Ἀθηναῖος καὶ θά σέ βλέπω συχνά) Φιλοπάτριδα Ἑλληνοπούδαν (τὸ σύμπλεγμα θά δημοσιευθῆ πολὺ γρήγορα ἵσως εἰς τὸ προσεχές) **Μέγαν Ἀλέξανδρον** (ὠραῖον τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα ναι, καὶ ἀγγλικὸς διαγωνισμὸς θά γίνη) Ἀνθος *τῆς Αἰγύπτου* (εὐχαριστῶ διὰ τὴν ὠραία λογάκια) Ἰατρὸν *τῶν Σοφῶν* (εὐχομαί τελείαν ἀνάφρωσιν) **Πολύμαχον Νέμιον** (ἄς ἐλπίζωμεν λοιπόν, δτι αὐτὴ ἡ μεταβολὴ θά κάμη τακτικωτέραν τὴν συγκοινωνίαν) **Φῶς τῆς Νυκτός, Κοκκινήν Γραβάταν, Μαῦρον Χιόνιν** (ἡ Κάκια τοῦ κ. Φαίδωνος εὐχαριστεῖ πολὺ—πολὺ διὰ τὰ γραμματισήμα) **Μποῦμ, Μικρὸν Μουσικὸν** (ἐστειλεῖ) **Παλλάδα** (αἱ προτάσεις εἶνε πάντοτε πολλαὶ καὶ ὁ χώρος πάντοτε ὀλίγος: ἐνοεῖς λοιπὸν τί γίνεται) Ἀρχαίαν Ἑλλάδα (ἔτσι κ' ἔτσι: δὲν μοῦ στέλνεις κανένα ἄλλο;) **Νικόλαον Η. Σ.** (καλά, μὰ γοῶν ψευδὸν μὴ δὲν ἐπιτρέπεται) **Χοῦστον Δ.** (ἡ ἀνωμαλία ὀφείλεται εἰς τὰ ὀθωμανικὰ ταχυδρομεία, διότι ἐκ τοῦ γραφείου μου ἡ ἀποστολὴ γίνεται τακτικωτέρη κατὰ Παρασκευὴν) **Ἀναποδογυρισμένον Τριαντάφυλλον** (τὸ ἔλαβα ὁ περὶ οὗ ἐρωτῆς ἔχει ψευδὸν-ῶν) **Μονογήνην Ἀπόλλωνα** (εὐχαριστῶ πολὺ) **Χιανὸν Λιμένα** (ἔλαβα) **Ρεμβάζουσαν Καρδίαν** (μοῦ ὀφείλεις 20 λεπτά, διότι ἀντὶ τριῶν δεκαλέπτων εἶχε ἐσωκλίση μόνον ἔν εἰς τὰ τρία τελευταῖα σου τετράδια) **Πενκοστόλιον Νησί** (ναί, δύνασαι καὶ τώρα) **Καρδίαν τοῦ Παλαιολόγου** (μόνον 85, ἐνῷ ἡμποροῦσε νὰ εἴνε 850) **Ἀναγεννώμενον Φοινίκα** (ὄχι ἐν τὰ ἔστειλες ἄλλοτε, τὰ ἔχω) **Ἀραχνόντιον Βουβὸν**, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 20 Μαΐου ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Ἐο χάρις τῶν λύσεων, εἰς τοῦ ὁποῖου δέον νὰ γράψωι τις λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φανέλλου, ὅν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμῆται φρ. 1.]

Αἱ λύσεις δεκταί: εἰς Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 3 Ἰουνίου ἐκ τῶν Ἐπαρχικῶν μέχρι τῆς 13 Ἰουνίου ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 27 Ἰουνίου.

238. Λεξιγράφος.

Στοὺς κατοίκους τῆς Ἀσίας ἡ ἀρχὴ, Πρόβεςαι ἀπλῆ εἶνε τὸ τέλος, Κ' εἰς τὸ σῶμα μας τὸ ὄλον κυριαρχεῖ ὣς λεπτὸν κ' εὐαίσθητόν του μέλος.

239. Λογοπαικτικὸς Λεξιγράφος.

Καλὰ λένε πῶς τὰ δένδρα ἕσχι ἔχουσι βαρῦ. Καὶ τῶ ὄντι... εἰς ἕνα τέτοιο ἀπὸ κάτω ἀπεικοιμήθη. Ποῦ καθένας θά τάκούη φυσικά καὶ ἀπορῆ. Πῶς εἰς ἀρχαία πόλι τάχα με τὸν ὕπνο μετεβλήθη.

240. Αἶνιγμα.

Τάρσενικὸν μου στρατηγὸς Ἦπρῆξε τις Ρωμαῖος, Τὸ θηλυκὸν μου σκελετὸς Ἀλλὰ μὲ δέρμα... ἀρχαῖος.

241. Στοιχειογράφος.

Ἦταν μεγάλος ποιητὴς καὶ ἔγραφε μεγάλα Μὰ ἔφανε τὴν ἔχασε τὴν ἐνδοξὴ του πέννα Κ' ἔγινεν ἕνας ἀθλητὴς με τὴν τὴν κεφάλαια. Με κατὶ πόδια φοβερά, με στήθη ἀντριευμέναι.

242. Ἀναγραμματισμός.

Κάποιος Ἀργοναυτὴς τὴν κοιλία του σιζίρει, Γίνεται κομμάτια... μὰ πῶς νὰ τὸ πῶ; Πάλι τότε βλέπω θάλασσας νὰ σιζίρει, Πάνοπλο, ἀστεῖο καὶ... κοκκινὸ πῶ.

243. Συλλαβικὸς Ρόμβος.

Εἰς τῶν ἀρίστων τὴν ἀρχὴν τὸ πρῶτόν μου **Π** Δένδρον κοινὸν τὸ δεύτερον, πιστεύω νὰ τὸ **Α** Τὸ τρίτον μου διάσημος βασίλισσα κ' ὠραία, **Δ** Τὸ τέταρτον ἀπέραντος μὰ χῶρα παναρχαία. **Ρ** Καὶ τὸ πέμπτον, φίλε λύτα, **Ο** Θὰ τὸ βρῆς μὲς 'στ' Ἀλφα-βῆτα.

244. Μογικὸν Γράμμα μετ' Ἀκροστιχίδος, ἐξ ἀντιθέτων.

Εὐρίσκων τὰ ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων καὶ ἀνταλλάσων εἰς ἕκαστον ἐξ αὐτῶν ἓν γράμμα δτι ἐνὸς συμφώνου, πάντοτε τὴν αὐτοῦ, σχηματίζει ἄλλας τόσας λέξεις, τὰρικὰ τῶν ὁποῖων νάποτελοῦν ποταμὸν τῆς Εὐρώπης: **Νοήμων, σοβαρός, ἄνηρ, ἀσχημ, χωριστός.**

245. Μικτόν.

εα - * - εο - κ - ου - πρακνντς - αο - ν - ευει - κ - αηαια - δ - ουε

246. Γρίφος.

$M O M$ Ροῦπολλ $u u$
 $M O M$ Y u με u
 M u

247. Καὶ μία ἔμμετρος Διαβεβαίωσις.

Τὴν Διάπλασι στό τέλος πρέπει νὰ διαβεβαίωσω Καὶ τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου σοβαρότατος. **Ἔναι δ' ὅσῳ, Ὅτι ὄλας τὰ Ἀσκήσεις μόνος μου τὰς ἔχω Καὶ ναμῦν ἐξ ὄλων τούτων ξένον ἔργον δὲν ἔγγραμει.**

Ἐκ τῶν τεσσάρων βραβευθέντων, τῶν ὁποῖων δημοσιεύονται ἀνωτέρω Ἀσκήσεις, τίνος λέγετε νὰ εἴνε ἡ τελικὴ αὐτὴ διαβεβαίωσις;

ΛΥΣΕΙΣ

- τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλον 17
- 163. Ἀντακαῖος (ἀν, τὰ, Κέως.)—164. Ὁήλαια-Δήλεια.—165. Ἰόλαος-Αἰολος.
- 166. ΛΑΚΩΝ ΣΙΤΟΣ ΣΙΜΟΣ ΣΑΦΗΣ ΣΗΣΙΣ
- 167. Βλάσφημος γλώσσα διανοίας κακῆς ἔλεγχος. Ἦ ἀνάγκη εἰς ἀρχῆς, πηδῆ πάντοτε ἐν στοιχείον.

- 168. ΝΕΑΠΟΛΙΣ (ἐνέος, ἀλλά, Πελλάσ, ὄσιος, Ἰνός, ἴππος, σέλας.)—169. ΠΕΡΙ-ΑΝΔΡΟΣ, (Πάρος, Ἐρμῆς, Ροδανός, Ἰόπη Ἀσπίς, Νέλσον, Δρῦς, Ρήνος, Ὅρασις, Σόλων.)—170. Σκιάς ὄναρ ἄνθρωπος.—171. Τὰ μεγάλα ἐκ τῶν μικρῶν (τὰ μεγάλα-ἕκτον μικρόν.)

ΕΡΓΑ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΕΝΟΠΟΥΧΟΥ
(Φαίδωνος)
ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ, Τιμῆται δρ. 4 φρ. 2
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ Σειρά Πρώτη, Δευτέρα, Τρίτη, ἑκάστη δρ. 4 φρ. 3
[Αἱ τρεῖς Σειραὶ ὁμοῦ δρ. 4 φρ. 7, 50 καὶ χρυσόδετοι δρ. 4 φρ. 9.]
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ, δρ. 4 φρ. 3.
[Χρυσόδετος, δρ. 4 φρ. 3, 50]

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδουμιστάς μας λεπτὰ 5 μόνον μὲ παρὰ στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ νειφ α λ α τ α τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος δρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ δλιγώτεροι τῶν 15 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαία ἢ ποζῆα ἢ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ἐπιλογίζεται ὡς ἔξ λέξεις ἀπλῆ. — Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιμῶν ἀγγελαί δὲν δημοσιεύονται.]

Δ ΛΛΑΓΗ!!!—Κάτω τὰ μονοπόλια ἢ Ζήτωσαν οἱ Ἑλληνοπαῖδες τῆς Αἰγύπτου! Κάτω ὁ φετοπατριωτισμός! Ζήτη ἢ **Βόχη** τῆς **Μάννας!**—*Ἀσκαοκαῖετς Ὀνειοπόλος.* (Η, 275)

Πρῶτην φοράν συγκαταλεγόμενος μετὰ τῶν πολυαριθμῶν συνδρομητῶν τῆς «Διαπλάσεως», χαίρετό ἅπασαν τὴν διαπλάσιαν κίνησιν.—*Ἀλαμάγα.* (Η, 276)

Κυρίαν Δέν με Μέλει συγκαίρομεθα ἐγκαρδίως.—*Γλυκοχάρμα, Παρλουλιόμος, Γραβάτα, Μαῦρον Χιόνιν.* (Η, 277)

Αφιεθεῖα ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐπιθυμῶ σχέτισθῆναι μετὰ Βασιλοπούδος, ἐρωτῶσα ἂν εἴμαι δεκτὴ ὡς μέλος.—*Θεὰ τῆς Ἀγάπης (D. M. en Ville).* (Η, 278)

Στὴν ἐορτάζουσαν φιλότιν Βασιλοπούδα ἀπέφωρον εὐχάς, ἐνα ἀμπευκτέτω γλυκὰ φιλάντια.—*Ἰουλιέτια.* (Η, 279)

Ἄτρα τῆς Κουανδούκου, *Μυρογάφτη!* Ἄστει καλὰ τὸν Ἀβγουστο ποῦνε παχιὰς αἰ μύγες. Τὸ στόμα σου ἐρόμαζε ὄλας τίς δεσπονιδας.—*Ἀλεξανδρινὴ Καρμαγιά.*

Τῆ προσφιλοτάτῃ Αἰγυπτίᾳ Βασιλοπούδῃ ἔρχομαι πᾶν εὐδαιμον ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ ἐορτῇ της.—*Ἄνθος τῆς Αἰγύπτου.*

Εἰς τοὺς ἐορτάζοντας Κωστήκη Νασιάκον καὶ Γαργαλίαν Κηήνην εὐχόμεθα ὀλαφύχως ἔτη πολλά. Καλῶς μὰς ἤλθε, ἀγαπητῇ Ἑλλάς τῶν Δουινῶν.—*Σανθὴ Μακεδονοπούλα, Μακεδονικὸς Πόθος.* (Η, 282)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια πανταχόθεν.—*Γεώργιος Ἰατρίδης, φοιτητῆς, Καρδίτσα.* (Η, 283)

Πῶς, ὦ Σαμία Ἰδανικότης, μετεβλήθης εἰς Καστελλορριζίαν; Εἶσαι καὶ ἀρνησικατρὶς, ἔ; Ἐγγλέεσα! σέ συγχάριω!!—*Πάσχουσα Ἑλλάς.* (Η, 284)

Στὴν ἀγαπητὴν μας **Πρόεδρον καὶ Ὑπουργὸν Αἰγυπτίαν ΒΑΣΙΛΟΠΑΪΔΑ** στέλλομεν τὰς ἐγκαρδίου καὶ θερμὰς εὐχὰς μας ἐπὶ τῇ ἐπιτείῳ ὀνομαστικῇ ἐορτῇ της.—*Ἰδανικότης, Γαζία, Φιλότιμο, Ἀσπὴ Χιόν, Πλωκοντάλα.*

Στὸν ἐν Καίρῳ ἐορτάζοντα ὑποπρόξενον! τοῦ Κράτους τῶν ἄνοικοκάρδων **Βασιλεὺν Σναρπιάν** εὐχόμεθα ἔτη πολλά.—*Βασιλίσσα καὶ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον.*

Εὐαρεθὴς Χιὸς, ἀνγενετικὰ σκυλιὰ Κράτους! Ἀνοικοκάρδων ἐπέθησαν εἰς ἀνακάλυψίν σου! Λοιπὸν προσοχὴ καὶ τσιμουδιά, ἀκοῦς;!!... Σοῦτ! ἄλλως θά καταδικασθῆς καὶ θά ἀπαγοισθῆς ὑπὸ Ἀλεξανδρινῆς Καρμαγιάδος. Κλείσθητι εἰς τὸν κλωδὸν σου δι' ἕνα μῆνα μόνον.—*Αἰγυπτία Βασιλοπούς, Ἰδανικότης.* (Η, 287)

Ποῖς τὴν **ΕΥΧΗΝ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ**, Παιδιά, δὲν θά ψηφίσῃ; Χωρὶς αὐτὴν κανένας Μπορεὶ νὰ εὐτυχήσῃ; **ΕΛΛΗΝΙΑ ΜΗΤΕΡΑ ΑἰΓΥΠΤΙΑ ΕΝΩΤΙΚΗ**

Ἔγγραφετὴν **Ἐφημερίδα Δημοφιλιώτου τοῦ 1908**

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνοδευόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
Ἐσωτερικὸς: Ετήσια... δρ. 3, — Ἐξήμενος... > 4,50 Γείμηνος... > 2,50
Ἐξωτερικὸς: Ἐτήσια φρ. χρ. 10, — Ἐξήμενος > > 5,50 Γείμηνος > > 3, —

Ἐκδοθῆναι ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ἸΑΡΥΘΗ Τῷ 1879
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ἘΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Ἐν Ἀθήναις, 31 Μαΐου 1908

ΤΙΜΗ ἘΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20
Φύλλα ἀεροχυόμενα ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῆται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Ἐδραίου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαζάκειον

ΔΙΑ ΝΑ ΓΙΝΗ ΑΝΘΡΩΠΟΣ
(ΡΩΣΣΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ, ΥΠΟ Β. ΝΙΕΜΕΡΟΒΙΤΣ-ΔΑΝΤΣΕΝΚΟ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΓ'.
Οἱ χωρικοὶ εἶχαν μεγάλην διάθεσιν νὰ ζυλοφορτώσουν τὴν γυναῖκα, ἀλλὰ καὶ πάλιν παρενέβη ὁ Σάσας καὶ ἐφώναξε:

—Θὰ μὲ σκοτώσετε πρῶτα, ἀλλὰ δὲν θά τὴν ἐγγίσετε!

—Καλὰ λέει, εἶπεν ὁ Κιρκάσιος.

—Ποῖος λοιπὸν θά τὴν τιμωρῆσῃ;

—Ὁ Θεός!... Αὐτὸς μόνος τιμωρεῖ.

Οἱ χωρικοὶ τὸ ἀνεγνώρισαν, καὶ ἀπεφάσιον μόνον νὰ διώξουν τὴν γυναῖκα ἀπὸ τὸ χωρίον τῶν εἰς πρῶτην εὐκαιρίαν.

Ὅταν διηγῆθησαν εἰς τὸν Κιρκάσιον τί ἔκαμεν ὁ Σάσας διὰ νάναχατίσῃ τοὺς πολεμοχαρεῖς νέους τοῦ χωρίου, ὁ ἀρχηγὸς τὸν συνεχάρη καὶ τῷ εἶπε:

—Σοῦ χαρίζω τὸ ἀλογόμου. Εἶνε σπάνιο ζῷο. Οὔτε στὸν τόπο σου δὲν θά βρῆς τέτοιο.

Ὁ Σάσας ἤθελε νάρνηθῆ τὸ δῶρον, ἀλλὰ ὁ Πάρφιν τὸν ἐμπόδισε.

—Ὅχι! πρέπει νὰ τὸ δεχθῆς, εἰδεμῇ θά τὸν προσβάλῃς.

Καὶ οὕτω ὁ Σάσας ἀπέκτησε ἀλογον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΔ'.
Πρὸς τὴν ἐστία
Τὸ φθινόπωρον ἐκλαίε με τὰ ψυχρά του δάκρυα, ὁ ἄνεμος ἐστέναζε σωρευῶν τὰ χιόνια, ἀλλὰ τὰ μεγάλα

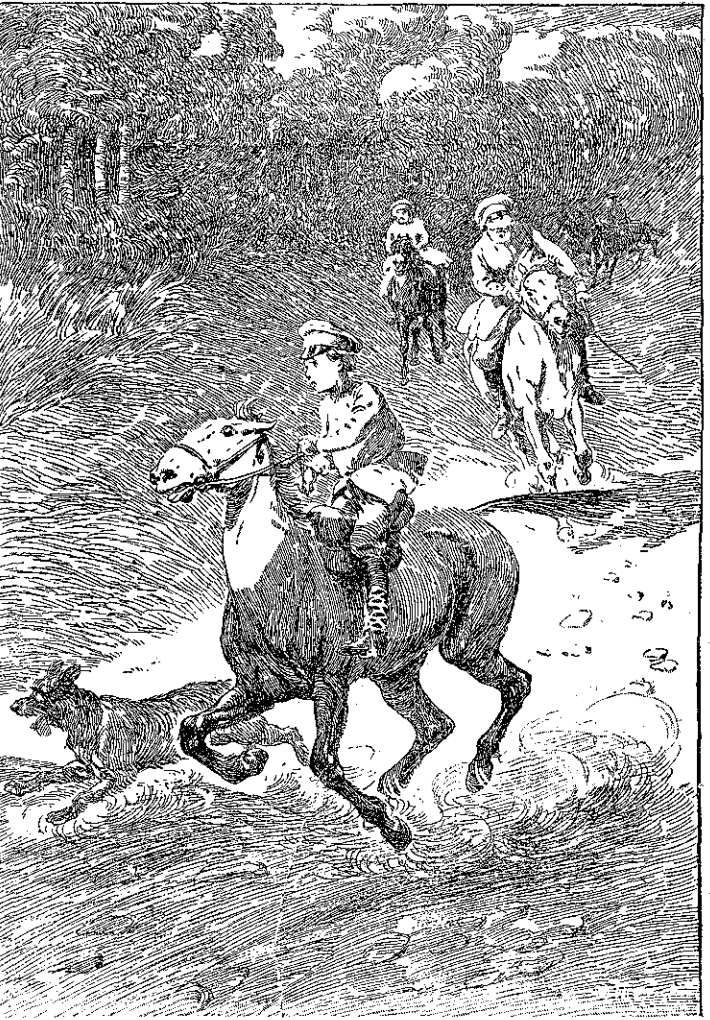
ψύχη δὲν εἶχαν ἔλθῃ καὶ τὸ ποτάμι ἐρρεεν ἀκόμη. Ἐβράδουζεν ἑνωρὶς καὶ τὰ παιδιά ἐμαζεῦοντο εἰς τὸ σχολεῖον, ὅπου ὁ Σάσας τὰ ἐδιάδραξε ἢ τοὶς διηγέτο καμμίαν ἱστορίαν. Πόσας φορές μετενόει τώρα διότι ἄλλοτε δὲν ἐμελέτησε πολὺ!.. Εἰς τὸ σπῖτι του εἶχεν ὀλόκληρον βιβλιοθή-

κην εἰς τὴν διάθεσίν του καὶ ἀκόπως ἡμποροῦσε νὰ λύῃ κάθε του ἀπορίαν, ἐνῷ ἐδῶ καὶ ἡ παραμικροτέρα γνώσις τῷ ἦτο πολὺτιμος. Οἱ μαθηταὶ τοῦ ἐπριγύριζαν με δλόνοικτα μᾶτια καὶ δὲν ἐχόρταιναν νὰ τὸν ἀκούουν. Ἀλλὰ καὶ οἱ γονεῖς, πού ἤρχοντο ἀκούοντα τὰ παιδιὰ τῶν διὰ τῆς βίας, εἰς τὸ τέλος ἐγλύκαίνοντο καὶ οἱ ἴδιοι μετὰ τὴν παράδοσιν τοῦ Σάσα, καὶ ἐκάθητον εἰς τὰ θρανία καὶ τὸ μᾶθημα παρετείετο ἀργά...

Ἐποῖ ἐπεροῦσαν αἱ ἐβδομάδες, καὶ ὁ Σάσας μόνον ὅταν εὐρίσκετο μόναχος, ἤσθάνετο τὴν ἑρημίαν του.

Ἡ ζωὴ του ἦτο τώρα σκόπιμος, εἶχε ὄσσην ἐργασίαν ἤθελε, ἀλλὰ ἡ καρδίαν του δὲν ἦτο ἡσυχυ καὶ ἡ παλαιὰ ἐκείνη πληγὴ τοῦ ἐπονοῦσεν ἀκόμη.

Ἄλλ' ἦτο δυνατὸν νὰ λησμονῆσῃ τὸ σπῖτι του, τὴν μητέρα του; Τὴν ἐφαντάζετο ἐκεῖ κάτω ὀλομόναχην, νὰ περιφέρειται εἰς τὰ φωτισμένα δωματία, κατὰ τὰς μακρὰς ἐσπέρας τοῦ φθινόπωρου, καὶ νὰ τὸν ἐνθυμῆται με πόνον... Τώρα, εἶνε ἀλήθεια, ἀλλολλογραφούσαν. Κ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας εἶχε λάβῃ ἀπὸ τὴν μητέρα του μίαν ἐπιστολήν, πολυσέλιδον, σχεδὸν ὁσαν τετράδιον, καὶ πυκνογραμμένην. Πόσα τοῦ ἔγραφε! Ἐφανέτο ἡσυχυ, εὐχαριστημένη, ἀλλ'

«Ἐπὶ τὰ ἔγην τοῦ Σάσα...» (Σελ. 198, στ. α'.)